

Lord Raffles

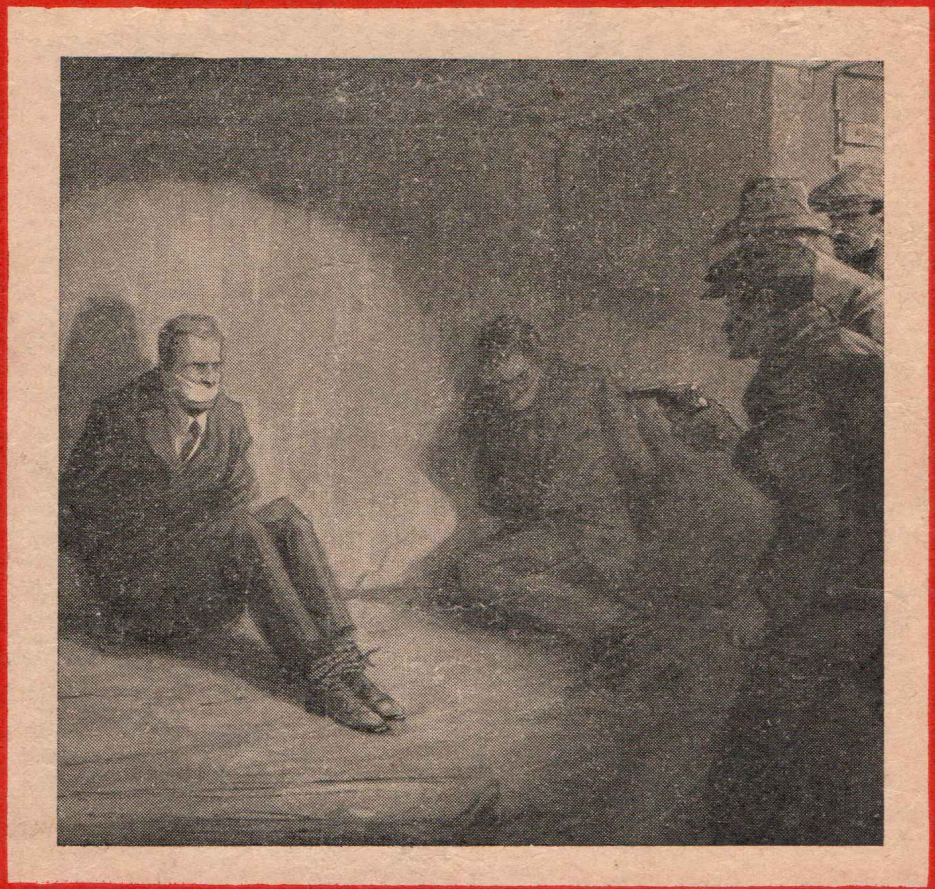
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE LEVENDE DODE

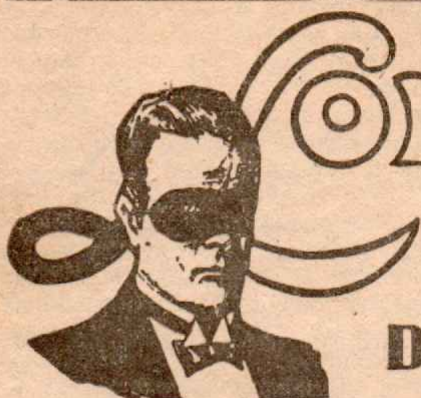
N° 2575

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De levende dode

HOOFDSTUK I.

DE DOOD VAN DE BARON

Op een mooie winterochtend zaten de bewoners van een huis in de Cromwellstreet aan de ontbijttafel.

De laag staande, pas opgekomen zon scheen door het glas in lood der bovenlichten en toverde allerlei warme kleuren in het vertrek. De open haard brandde lustig en er heerste die voorname rust en gezelligheid in het vertrek, welke alleen aangetroffen wordt in de huizen diergenen, die van hun huis ook hun thuis weten te maken.

Toch waren de bewoners van dit huis zelden thuis. Dan werd de intieme gezelligheid verwisseld voor een opwindend en jachtig leven in de grote bijenkorf, die Londen heet.

De bewoner van het huis heette Lord Edward Lister, ook wel genaamd John Raffles, terwijl de andere Charles Brand heette en de rol van secretaris bij zijn vriend vervulde.

Men zal zich misschien verwonderd afvragen waarvoor een meesterdief, een

gentleman inbreker wel een secretaris nodig heeft en misschien denken, dat het ambt slechts een sinecure was.

Dat was inderdaad niet het geval.

Charles Brand had het vaak zeer druk, want het behoorde tot zijn taak onder meer alle brieven te schrijven, die zijn vriend in diens kwaliteit van Lord William Aberdeen te verzenden had naar verschillende instellingen van openbare liefdadigheid, welke nu en dan met zijn giften werden verblijd.

Wat de filantroop Lord Aberdeen alias Lord Edward Lister wegschonk aan zijn armen en aan inrichtingen van liefdadigheid, dat was gewoonlijk even tevoren weggenomen uit de brandkasten van de rijke nietsdoeners, die door oneerlijkheid of door zogenaamde commerciële handigheidjes zich hadden verrijkt ten koste van hun minder slimme, maar in ieder geval veel eerlijker medemens.

Het is begrijpelijk, dat deze handel-

wijze de dader vaak in strijd met de wet deed handelen, maar daar bekommerde Raffles zich al heel weinig om. Hij vond dat de wet op sommige punten schromelijk te kort schoot en had zich ten doel gesteld daarin te voorzien.

Hierdoor was hij weliswaar de vriend der armen en verdrukten geworden, maar tevens de schrik der bandieten. Wel verdiende hij de grootste lof voor zijn edel streven, maar tevens gevangenisstraf in de ogen van de politie.

De twee heren die hier op hun gemak zaten te ontbijten, zagen er anders volstrekt niet naar uit, dat zij zich vaak in de gevaarlijkste avonturen stortten. En toch was dit het geval, want de beoefening van zijn vak had van Raffles een man gemaakt, die niet alleen over een grote moed beschikte, maar tevens van hem gemaakt een man, die bijna alles kon.

Vooralsin was hij in de loop der jaren een meester geworden in de kunst zich te vermommen. Hij had allerlei kleurwattertjes uitgevonden, waardoor hij in staat was zich in enkele minuten het voorkomen te geven, zowel van een jong mens als van en door de jaren gebogen grijsaard.

Ook zijn vriend en secretaris had het in deze kunst en onder zijn leiding zeer ver gebracht.

Nadat Raffles klaar was met ontbijt stak hij een sigaret op. Vervolgens stond hij op, begaf zich naar het venster, zodat de zon haar stralen op zijn slanke en verkrachtige gestalte wierp en trommelde even op de ruiten.

— Wat is er Edward? je loopt zo vroeg al te ijsberen. Heb je wat op je hart? vroeg Brand.

— Ja Charles, dat heb ik. Ik moet er zo gauw mogelijk op uit.

— Is er iets bijzonders aan de hand? vroeg Brand. Ik hoorde je gisteravond of liever vannacht laat thuis komen. Zit het daarmee soms in verband?

— Ja, Charles. Ik heb vannacht 'n zeer merkwaardige ontdekking gedaan.

Om één uur na middernacht liep ik door de Lincolnstreet en zag daar twee mannen, die uit een taxi stapten en een schijnbaar in onmacht gevallen dame

tussen zich in droegen. Aangezien de heren in avondtoilet waren en niet al te vast ter been schenen te zijn, vermoedde ik, dat zij te veel champagne hadden gedronken. Voor het huis van de juwelier Morton bleven zij staan en een der heren haalde een sleutel uit zijn zak en opende de naast de winkel gelegen huisdeur.

— Ik heb vroeger eens met die Morton op zeer onaangename wijze kennis gemaakt. Hij heeft een zeer aartsvaderlijk uiterlijk, een grijze baard en een bijna geheel kaal hoofd, hetgeen echter niet wegneemt, dat hij niet veel meer dan een schurk is, die, als hij er de kans toe krijgt, zijn medemensen bedriegt. Ik heb er hem destijds op getrappeerd, dat hij valse juwelen voor echte wilde verkopen en ik heb toen het besluit gemaakt dat ik hem dat vandaag of morgen zou inpeperen, maar, zoals het zo dikwijls gaat, het is bij een voornemen gebleven en er is tot dusverre niets van gekomen.

Ik wilde reeds verder gaan, toen 'n fel licht, dat uit het magazijn naar buiten viel, mij opnieuw deed stilstaan. Eerst dacht ik, dat het de nachtwaker was, later echter zag ik duidelijk dat de dame, die ik voor bewusteloos of beschonken had gehouden, binnen stond en met een dievenlantaarn, zoals die in Whitechapel gebruikt worden, bij de gesloten kas bezig was.

Dit interesseerde mij.

Een vrouwelijke collega op het gebied van juwelendiefstal, dat was iets nieuws voor mij.

Ik stak de stille straat over, en terwijl ik door het getraliede etalageraam keek, zag ik, dat de dame verschillende juwelen in een tasje pakte, maar plotseling haar werk staakte, omdat een onderdrukte kreet, zoals en mens slaakt, als hij in doodsangst verkeert, vanuit het inwendige van het huis klonk.

Wat kon er in dat huis zijn voorgevallen? vroeg ik mij af. Een moord?

Hadden de metgezellen van de dame, terwijl zij in de winkel bezig was, de oude juwelier vermoord?

Wederom viel een helder lichtschijnsel door het winkelraam op straat.

Onvoorzichtig, dacht ik. Dat moeten

nieuwelingen zijn in het vak. Hoe durven zij in de nacht licht in de winkel maken, waardoor de eerste de beste politieagent of nachtwaker, die voorbij komt, alles kan zien?

Juist was ik van plan om voor het venster te gaan staan en naar binnen te kijken, toen met langzame tred en agent van politie naderde.

Ik liep hem tegemoet, maar toen ik hem voorbij was, bleef ik staan om een sigaret op te steken.

Ik deed dit, om, zonder zijn attentie te trekken, hem te kunnen nakijken.

Ik zag verder, dat de agent in de helderverlichte winkel naar binnen keek en tot mijn grote verbazing merkte ik daarna op, dat hij de hand aan zijn helm bracht, alsof hij groette en verder ging.

Nu ging ik zelf ook terug en kon nu op mijn gemak alles zien.

In de winkel zag ik de bewuste dame in een stoel zitten, terwijl zij met aandacht een sieraad bekeek. Naast haar stond een van haar metgezellen en naast deze de oude juwelier.

Laatstgenoemde scheen de dame een beschrijving van het sieraad te geven en bekrachtigde zijn woorden met drukke handgebaren.

De dame met de dievenlantaarn, die ik eerst had gezien en de kreet, die ik had gehoord, deden mij aan de echtheid van het toneeltje, dat ik aanschouwde twijfelen.

— Je zult je vergist hebben, zei nu Charles Brand, wie weet, wat jij voor dievenlantaarn hebt aangezien?

— Beste Charles, zei Raffles, je weet, dat ik in mijn museum een verzameling van alle mogelijke instrumenten heb. Ik heb daarbij precies zo'n lantaarn, als die, welke de dame gebruikte. En juist het feit, dat zij zo'n lantaarn gebruikte, bewijst mij, dat ik waarschijnlijk een beginnelinge, voor mij had.

— Die lantaarn zal, misschien het eigendom van Morton zijn, meende Brand.

— Onzin, zei Raffles; met welk doel zou hij er zo'n ding op nahouden, terwijl hij electrisch licht in zijn winkel heeft?

— Dat is waar, zei Brand nadenkend, maar als er een misdaad is gepleegd in

het huis van Morton, dan zou dat toch vanochtend ontdekt moeten zijn, maar ik heb er niets van gelezen in de krant.

— Je hebt gelijk, zei Raffles, maar toch ben ik ervan overtuigd, dat ik hier voor en geheim sta en dat wil ik vandaag nog zien te weten komen.

Verder heb ik ontdekt, dat Morton in zijn winkel zeldzame parels heeft, en voor dergelijke dingen heb ik altijd veel interesse gehad.

Ik zal dus waarschijnlijk vannacht die exemplaren van Morton eens gaan bekijken.

— Ik denk dat dat bekijken wel ergens anders op zal uitdraaien, zei Brand glimlachend.

— Ik ook, zei Raffles droog, terwijl hij zijn arm ophief om op zijn polshorloge te kunnen kijken.

— Ga je uit? vroeg Brand.

— Ja, antwoordde zijn vriend, ik ben van plan, wat inkopen te gaan doen bij Morton, en als je lust hebt, kun je met me meegaan.

Brand stond op en het tweetal kleepte zich aan en verliet daarna het huis.

Een taxi bracht hen naar de winkel van Morton in de Lincolnstreet.

Zij lieten de auto voor de deur wachten en gingen de winkel binnen.

Een jongeman, die Raffles bij 'n vroeger bezoek aan de winkel niet had gezien, stond achter de toonbank om hun te woord te staan.

Raffles groette hem en vroeg:

— Is Mr Morton te spreken?

— Het spijt mij zeer, antwoordde de bediende. Mr Morton is voor enige dagen op reis en ik neem zo lang de zaken waar.

— Dat verwondert mij, zei Raffles. Ik heb met Mr Morton een gewichtige afspraak, want ik wilde een kostbaar parelsnoer van hem kopen.

De Grote Onbekende merkte op, dat de jongeman verlegen werd. Na enige aarzeling antwoordde hij:

— Zeker, mijnheer, dat komt uit. Ik herinner mij, dat Mr Morton mij van uw bezoek op de hoogte heeft gesteld en mij heeft gelast u enige parelsnoeren te laten zien.

Raffles had noch een afspraak met de

juwelier, noch over de aankoop van een parelsnoer gesproken. Dat de jongeman voorgaf er van af te weten, was voor Raffles het bewijs, dat er bedrog in het spel was.

— Kan ik die snoeren zien? vroeg hij.

— Het spijt mij dat ik u moet teleurstellen, antwoordde de jongeman, ik heb ze vanochtend aan een dame gezonden, die van plan is er een of twee van te kopen.

— Dat verbaast mij zeer, zei Raffles op scherpe toon. Ik heb reeds de helft van de prijs aan Mr Morton vooruit betaald en ontving daarvoor een kwitantie, zodat hij in geen geval het recht heeft, de stukken te verkopen voor ik mijn keuze had gedaan.

— Ik vraag u wel excuus, verontschuldigde zich de jongeman, die, zoals Raffles zag, zijn verlegenheid trachtte te verbergen. Mr Morton schijnt het vergeten te hebben. Hij moest inderdaad op reis.

— Wanneer kan ik de parelsnoeren dan zien? vroeg Raffles.

— Ik zal ze waarschijnlijk binnen een paar uur terug hebben, luidde het antwoord, als u dan misschien terug kunt komen...

— Goed, knikte de Grote Onbekende, als ik tijd heb, zal ik vanavond nog eens terugkomen. Anders kom ik morgenochtend om negen uur, want de parelsnoeren zijn bestemd om ten geschenke te worden gegeven op een feest, dat morgen gevierd wordt.

Met en korte groet verliet hij met Brand de winkel.

Toen zij in de taxi zaten, zei Raffles:

— Als ik mij niet vergis, is daar een misdrijf gepleegd geworden.

— Jij hadt detective moeten worden, zei Brand glimlachend, want je komt overal achter.

— Beste Charles, om als inbreker te kunnen optreden, moet men allereerst een goede detective zijn.

Het beroep van detective is echter vrijwel nuteloos voor de mensheid, want heb je wel ooit gehoord, dat de heren der Londense politie de bestolen of bedrogen lieden ooit weer in het bezit van hun eigendom hebben gesteld? Met de

inhechtenisneming van een misdadiger bewijst men de bestolene slechts een halve dienst en een nadeel aan het overige deel der maatschappij.

— Een nadeel? vroeg Brand.

— Ja zeker, luidde het antwoord, want die man wordt in de gevangenis onderhouden, op kosten der bevolking.

Op dat ogenblik stopte de chauffeur van de taxi voor het huis van Lord Lister in de Cromwellstreet.

— Als je vanavond nog een bezoek aan de winkel van de juwelier wilt brengen, mogen we wel enige voorbereidende maatregelen nemen, meende Brand.

— Vanavond ga ik er niet heen, antwoordde Lord Lister, maar ik zal, zoals dat mijn gewoonte is, mijn bezoek in het nachtelijk uur brengen. De parelsnoeren zullen dan zeker wel aanwezig zijn en dat is het voornaamste doel van mijn bezoek.

Hij verzonk na deze woorden in diep nadenken, waarin Brand hem niet wilde storen.

Hij wist, dat een dergelijk stilzwijgen bij Raffles steeds het begin van een plan was.

Raffles hield ervan, tegen de avond een wandeling te maken langs het Victoria Embankment. Zo ook ging hij die avond met Brand uit.

Dikwijls nam hij van zijn diner stukjes brood en vleesrestjes mee om daarmee de boven het water vliegende meeuwen te voeren.

Ook heden haalde hij uit zijn overjas een hadvol broodkorstjes te voorschijn en begon de dieren te voeren.

Als een beweglijke, dwarrelende sneeuwwoik omringden de vogels hem en sommige waren zo behendig, dat de stukjes brood in hun vlucht door de diertjes opgepikt werden.

Voorbijgangers bleven staan om naar het schilderachtige toneeltje te kijken, zelfs een politieagent ging naast Raffles staan en keek glimlachend toe.

Brand dacht met en ironische trek op zijn gelaat:

— Als die man eens wist, wie deze dierenvriend is... het geluk is hem zo dichtbij en toch zo veraf.

Plotseling klonken de schelle stemmen

van krantenjongens, die met verschillende extra-edities kwamen aanzetten.

— Wat was er nu weer gebeurd? vroeg iedereen zich af.

Ook Raffles wierp vlug zijn laatste stukjes brood naar de vogels en luisterde naar het geschreeuw der jongens:

— Petrosino, de schrik van de Maffia, in Palermo vermoord, hoorde hij roepen.

Dadelijk ging Raffles naar de dichtstbijzijnde jongen om een blad te kopen.

Met grote nieuwsgierigheid doorvloog hij bij het licht van een straatlantaarn het nieuwsbericht en gaf het daarna aan Brand.

Vol belangstelling las deze het volgende:

Een Amerikaanse detective vermoord. De Wraak der Maffia.

Rome, 13 maart.

Petrosino, de beruchte New Yorkse detective, de schrik van het geheime verbond der Manovera, werd heden nacht te Palermo doodgeschoten.

Petrosino, Siciliaan van geboorte, was om tot nu toe onbekende redenen naar zijn geboorteland teruggekerd. De Zwarte Hand had hem sinds lang ten dode opgeschreven.

De politie vond in de portefeuille van de vermoorde man veel documenten, betrekking hebbende op het geheime genootschap en brieven van de Italiaanse minister van justitie Leonardi.

Men kent de daders niet, het zijn waarschijnlijk leden van de Maffia, die de bevelen van hun Amerikaanse medeleden stipt gehoorzamen.

Charles Brand gaf de krant terug en zei:

— Een griezelig genootschap...

— De krant vergist zich, zei Raffles, het hoofdbestuur van de Zwarte Hand bevindt zich niet in New York, maar in Londen.

— Hoe weet je dat? Ben je al eens in aanraking geweest met die gevaarlijke bende?

— Ik weet het van Petrosino zelf.

Brand keek zijn vriend vragend aan.

— Ken je Petrosino dan? vroeg hij.

— Ja, Charles. Hij was de schrik van alle naar Amerika gevluchte Italiaanse misdadigers. Hij wist, dat zij hem duizende keren de dood hadden gezworen, maar hij beweerde altijd: ik doe mijn plicht en als het onze tijd is, dan gaan we allemaal.

— Het is zeer interessant, wat je mij daar vertelt. Misschien wil je mij nog wel wat meer vertellen van je ontmoeting met die Italiaan.

Het gebeurde uiterst zelden, dat Raffles van zijn verleden vertelde. Voor hem was alles wat gebeurd was, voor goed afgedaan.

De doden moet men laten rusten, was een zijner lijfspreuken, het spreken hierover werkt ontstemmend.

Raffles vervolgde met Brand zijn wandeling.

Enige ogenblikken liepen zij zwijgend naast elkaar voort.

— Het is eigenaardig, zei Raffles eindelijk, terwijl ik de meeuwen voerde, dacht ik aan Petrosino en alsof de dode mij nog een teken wilde geven, las ik een ogenblik daarna het krantenbericht.

— Was je bevriend met hem?

Raffles' gelaat nam een uitdrukking van oprechte droefheid aan.

— Ik was een tijdlang zeer bevriend met hem en hij was een prachtmens. Iemand, die edel dacht en handelde. Alleen uit idealisme beoefende hij zijn gevaarlijk beroep.

Geen enkele natie der wereld, zelfs China niet, bezit zulke duivelse misdadigers als Italië.

Bij hen vergeleken zijn de Engelse en Duitse boeven kinderen. Die Italianen echter doen denken aan de tijden van Nero. Een duivel zou geen afschuwelijker misdaden kunnen bedenken, dan deze Italiaanse leden van de Maffia.

— Hoe kwam het, dat je aan Petrosino dacht? vroeg Brand.

— In verband met de oude Morton, de juwelier.

— Dat begrijp ik niet.

— De bediende, die mij voorloog, dat hij Mr Morton gedurende diens afwezigheid vertegenwoordigde, was een Italiaan.

— Een Italiaan? En moet hij daarom een misdadiger zijn?

— Petrosino heeft mij ervan overtuigd dat honderd uitgeweken Italianen gelijk staan aan driehonderd misdadigers.

Brand schudde het hoofd en Raffles vervolgde glimlachend:

— Zij zijn erger dan gevaarlijk, amice. Jij zoudt niet in staat zijn, schanddaden uit te denken zoals deze schurken uitvoeren.

— Hoe leerde je Petrosino kennen?

— Vijf jaar geleden in New York, toen ik mij daar bevond op mijn wereldreis, juist terugkomend uit Japan en in gezelschap van een Oostenrijks jong en levenslustig officier, een zekere baron von Rhoden. Ik was toen nog alleen Lord Edward Lister. In die dagen leerde ik Petrosino kennen.

Hij zweeg en blies een rookwolk uit, als iemand, die onaangename herinneringen wil wegblazen.

Zonder dat Brand hem meer behoefde te vragen, ging Raffles voort:

— Wij waren beiden, de baron en ik, voor het eerst in New York. Zonder gids, alleen met een plattegrond van de stad, trokken wij er op uit en kwamen op een zekere dag in de Italiaanse wijk. Wij vermoedden niet, hoe gevaarlijk het daar was.

Het eigenaardige, bonte gewoel in die straten interesseerde ons.

Er werden processies gehouden ter ere van de een of andere heilige.

De straten waren versierd met vlaggen en guirlandes, altaren, heiligenbeelden en honderden kaarsen brandden.

Dit was niet het gewone New York, maar Napels in New York.

Het Amerikaanse volk is zeer inschikkelijk tegenover zijn nieuwe medeburgers en zodoende hebben de Italianen een grote wijk van New York geheel kunnen inrichten als Italiaanse kolonie. Petrosino schatte het aantal bewoners dezer kolonie op driemaal honderdduizend zielen.

Dat is evenveel als de bevolking bedraagt van een der grootste Italiaanse steden, riep Brand verbaasd uit.

— Ja en je moogt gerust zeggen, de grootste Italiaanse misdadigerskolonie,

hernam Raffles. Het is voor de Amerikaanse detectives en politieagenten een absolute onmogelijkheid, daar hun dienst uit te oefenen. Daarom stelde de Amerikaanse regering Italiaanse detectives aan, waarvan Petrosino de leiding op zich nam.

— Wil je mij vertellen, hoe je hem hebt leren kennen? Ik brand van nieuwsgierigheid.

— Door een vreselijke gebeurtenis. Ik noemde je reeds de naam van baron von Rhoden.

Hij beging de domheid op een onzer tochten door de Italiaanse wijk verliefd te worden op een Siciliaanse schoonheid.

Zij was, zoals later bleek, de dochter van een kastelein. Wij waren het kleine restaurant binnengegaan om daar een echt Italiaans diner te bestellen en het meisje bediende ons. Dadelijk bemerkte ik, dat zij koketteerde met de baron en dat hij haar blikken beantwoordde.

De Italiaanse wijn deed zijn bloed sneller vloeien.

— Zonder op mijn waarschuwing te letten, bleef hij met haar flirten en gaf, toen wij heengingen, een biljet van een dollar als fooi, wat zij met een verleidelijk glimlachje aannam.

Sedert dat ogenblik begon de baron mijn gezelschap lastig te vinden.

Hij lachte om mijn waarschuwingen en daar ik noch zijn voogd, noch een familielid van hem was, en dus niets over hem te zeggen had, kon ik hem verder niet beschermen.

Raffles zweeg en stak een nieuwe sigaret op, waarbij de lucifer in zijn hand trilde.

Brand merkte hieraan, dat zijn vriend aan iets verschrikkelijks dacht. Hij was dat niet van hem gewoon.

Reeds vreesde hij, dat Raffles niet verder zou vertellen, toen deze vervolgde:

— Ik had de baron in drie dagen niet gezien, toen de gerant van het hotel in mijn kamer kwam en mij ontsteld vroeg, of ik niet wist waar de baron zich bevond.

Sinds twee dagen was hij niet in het hotel geweest, al zijn eigendommen lagen onaangeroerd, er waren gewichtige brieven voor hem gekomen, de consul

had meerdere malen naar hem gevraagd, enzovoorts.

Ik wist geen antwoord te geven, maar een grote ongerustheid maakte zich van mij meester.

— Wat was er met de baron gebeurd?

— Dadelijk herinnerde ik mij de ontmoeting in het restaurant tussen de baron en het Siciliaanse meisje.

Ik besloot dadelijk nasporingen te gaan doen.

Binnen enkele uren bevond ik mij in de eetgelegenheid, in de 136ste straat in New York.

Toen ik het lokaal binnentrad, was het gevuld met een stuk of zes Italianen, die luid door elkaar praatten.

Bij mijn binnenkomst zwegen zij en wierpen mij wantrouwende blikken toe.

Elk dezer kerels had een misdadigers-tronie.

Ik deed, alsof zij mij volmaakt onverschillig waren en bestelde bij de waard een fles Chianti.

Breng de fles ongeopend, zei ik, daar een plotseling wantrouwen mij aan allerlei verdovingsmiddelen deed denken.

Toen de herbergier de fles op mijn tafeltje zette, vroeg ik naar zijn dochter.

Mariette is de stad uit, antwoordde hij onverschillig. Als u haar spreken wilt, moet u over een week terugkomen.

Ik dronk snel een paar glazen wijn, betaalde en ging naar mijn hotel terug.

Ik was nu wat kalmer geworden, maar toch was ik overtuigd, dat het plotselinge vertrek der Italiaanse schone en het verdwijnen van de baron met elkaar in verband stonden.

De volgende dag werd ik door een bericht in de middagbladen opgeschrikt.

Ik liep langs Broadway en deed enige inkopen voor mijn aanstaand vertrek, toen de krantenjongens iets schreeuwden, dat iedereen deed stilstaan.

Het was een afschuwelijke tijding.

Een in stukken gehakt lijk in een vat op Broadway.

Ik las:

Hedenochtend hadden enige straatvegers tegen acht uur op de hoek van Broadway en de 136ste straat een ontzettende ontdekking gedaan. Een wijn-

vat, dat vlak bij het trottoir stond en dat door duizenden achteloos was voorbijgelopen, wekte de opmerkzaamheid der twee arbeiders en een van hen lichtte een zak op, die het vat bedekte.

Het volgende ogenblik week hij met een kreet van afschuw terug.

Een afgehakt hoofd staarde met glazige ogen uit het vat naar hem op.

Aldra had zich een menigte mensen rondom de afschuwelijke vondst verzameld.

De kapitein van de politie, Drummond, snelde met zijn detectives naar de plaats van de misdaad en onderzocht de bloedige inhoud van het vat.

Men vond het geheel in stukken gehakte lichaam van een ontklede man.

Geen enkele biezonderheid verraadde de geheimzinnige afkomst van de vermoorde. Men vroeg zich af wie hij kon zijn.

Dat is baron von Rhoden, zei mij een inwendige stem.

Ik rilde en trachtte tevergeefs deze gedachte van mij af te zetten.

Een uur later brachten de nieuwsbladen een ander bericht. Het luidde:

Petrosino aan het werk.

De Zwarte Hand heeft de man in het vat vermoord.

Petrosino, de chef van de Italiaanse politie, heeft het onderzoek in deze moordzaak ter hand genomen en ontdekte, dat het vat een wijnavat is, zoals de Italianen uit Sicilie krijgen. Ook de manier, waarop de ongelukkige vermoord is, duidt zeer stellig op Italianen. Men heeft hem waarschijnlijk met een scheermes de keel afgesneden. Blijkbaar heeft men hier weer te doen met en slachtoffer van de Zwarte Hand. Petrosino roept iedereen op, die iemand vermist, om de identiteit van de vermoorde vast te stellen. De ongelukkige is ongeveer dertig jaar oud, heeft blond, kortgeknipt haar, een kleine blonde knevel, grijsblauwe ogen; lengte 1.69, goed verzorgde handen, die erop wijzen, dat hij tot de be-

tere stand behoort. Aan de pink en middelvinger der rechterhand moet de vermoorde ringen gedragen hebben.

Mijn haren rezen ten berge, toen ik dit alles las.

Ik weet niet, hoe ik in een taxi ben gekomen en in het lijkenhuisje van het hoofdbureau van politie.

Slechts enkele minuten waren verlopen tussen het ogenblik, dat ik het krantenbericht had gelezen, en ik achter de ruit van de lijkenkamer de verglaasde ogen van baron von Rhoden zag, die mij vol ontzetting schenen aan te staren.

Met en kreet van ontzetting wankelde ik terug.

Ik was zo ontgaan, dat ik een steun zocht die mij verstrekt werd door een man met een ernstig en waardig uiterlijk. Die man was Petrosino.

Hij ondersteunde mij, leidde mij uit het vertrek, naar zijn bureau en vroeg:

— Hebt gij de dode herkend?

— Ja, antwoordde ik, het is mijn reisgezel, een Oostenrijks officier, baron von Rhoden genaamd.

— Vergist gij u niet? Zijt gij er beslist zeker van? vroeg hij.

— Ik ben er absoluut zeker van, antwoordde ik. Hij is sinds vier dagen uit het hotel verdwenen.

— Zijt gij in staat mij inlichtingen te geven of uw vriend onder de hier wonende Italianen kennissen of liever vijanden had? Eigenlijk is elk Oostenrijker 'n vijand der Italianen. Het kan een politieke moord zijn.

— Dat betwijfel ik, Mr Petrosino, zei ik.

— Waarom?

Ik vertelde nu van onze zwerftocht door de Italiaanse wijk. Met gespannen aandacht luisterde Petrosino. Hij kon nauwelijks het slot van mijn beknoot verhaal afwachten. Hij trilde van ongeduld, om het spoor te volgen.

— Zoudt gij mij dadelijk kunnen vergezellen?

Ik knikte bevestigend.

Petrosino wendde zich tot een zijner ondergeschikten en zei:

— Laat dadelijk een taxi voorkomen. Binnen enige seconden bevonden wij

ons op weg en reden langs Broadway naar de door mij aangeduide herberg.

Op enige afstand van het huis liet Petrosino de chauffeur stoppen.

— Hebt gij wapens bij u? vroeg hij, voor wij de herberg binnentraden.

Ik toonde hem mijn revolver.

— In orde.

Daarop gingen wij samen naar binnen.

Duidelijk bemerkten wij, dat de waard ontsteld opkeek, toen wij tegenover hem stonden.

Er waren slechts twee gasten in de gelagkamer.

Ik herkende in hen twee der kerels van de vorige dag.

— Hallo, Signor Toni Oliva, riep Petrosino tot de waard, terwijl hij hem de hand reikte.

— Veel eer, Signor Petrosino, zei de herbergier, zijn gelaat tot een vriendelijke grijnslach vertrekkend, wat verschafft mij het genoegen u bij mij te zien?

Petrosino had de eigenaardige gewoonte, nooit gebruik te maken van een vermomming. Hij hield ervan, regelrecht op zijn doel af te gaan. Hij bediende zich nooit van list, maar trad altijd openlijk op.

— Kom eens hier, Signor Oliva, ik moet u spreken, zonder dat het buffet ons van elkaar scheidt, zei hij.

Een boosaardige uitdrukking verscheen in de ogen van de waard, maar toch kwam hij, hoewel aarzelend achter de tapkast vandaan.

— Wat verlangt gij van mij? vroeg hij.

— Een kleinigheid. Kijk deze heer eens goed aan. Kent gij hem?

De herbergier haalde de schouders op.

— Neen, Signor, luidde het antwoord.

— Neen? Neem de tijd en kijk hem eens goed aan. Hebt ge hem nooit gezien?

— Neen.

Het volgende ogenblik klonk en woeste kreet, daarna het rinkelen van ijzer.

Petrosino had met grote handigheid de waard de boeien omgedaan.

— Miserable, vloekte de geboeide en wendde zich om naar de twee aanwezige

Italianen, die onmiddellijk aanstalten maakten om de waard ter hulp te komen.

Petrosino had een revolver te voorschijn gehaald. Hij kende de knapen.

— Blijft zitten, beval hij, geen stap verder. Ik hoop dat gij Petrosino kent. Hij schiet altijd raak.

— Ellendeling, mompelde een der mannen.

Petrosino lette daar niet op en wendde zich opnieuw tot de geboeide waard.

— Waar is het meisje, dat hier tot voor korte tijd bediende?

— De stad uit.

— Waarheen?

— Vervloekt, vraag een ander uit. Wat gaat het jou aan, waar Marietta zit?

— Goed, zei Petrosino, opende de straatdeur en floot op zijn politiefluitje.

Als paddestoelen uit de grond verschenen van alle kanten een stuk of twaalf der meest gevreesde ondergeschikten van Petrosino, allen bekwame en moedige mannen.

Zij waren hem ongemerkt gevolgd.

— Wil je nu vertellen, waar Marietta zit? riep Petrosino de waard toe.

Een half gesmoord neen, was het antwoord. Het volgende ogenblik paste Petrosino de beruchte, door alle misdadigers gevreesde derde graad toe.

Een vuistslag, waarop bliksemsnel een half dozijn andere volgden, trof het gelaat van de herbergier en deed hem luid schreeuwen van woede en pijn.

Petrosino wist hoe hij zijn misdadige landgenoten moest aanpakken en wachtte op antwoord.

Opnieuw hief hij zijn vuist op, maar nu kromp de waard ineem en riep uit:

— Sla niet. Ik zal alles vertellen. Zij is hier in huis. Maar bij alle heiligen, Signor, ik zweer het u, wij hebben niets te maken met de verdwenen Oostenrijkse baron.

Petrosino keek hem scherp aan.

— Wie beschuldigt je ervan iets te maken te hebben met de verdwenen Oostenrijkse baron?

Sidderend stond de waard tegenover hem, zijn knieën schenen hem niet meer

te kunnen dragen.

Hij zag in, dat hij een domheid had begaan.

— Geef antwoord, drong Petrosino aan.

— Het stond in de kranten. Ik heb eerst nu die heer, die bij u was, herkend. De Oostenrijker was met hem hier in de herberg.

— Hoe weet je, dat hij verdwenen is? Kende je zijn naam?

De waard sidderde.

Hij was niet tegen Petrosino opgewassen. Plotseling viel hij op zijn knieën en smeekte om genade.

Petrosino keek hem aan met een minachtende blik.

— Je kunt ongestraft heengaan, als je vertelt, wie de misdaad heeft gepleegd. De waard noemde enige namen.

Plotseling klonk een afschuwelijk gehuil.

De grote man, die al die tijd onbeveeglijk had geluisterd, was naar de knielende waard gesprongen, had hem van achteren in de haren gegrepen, zijn hoofd achterover getrokken en met reuzenkracht hem een mes in de hals gestoken.

Dit alles was sneller gegaan dan de tijd, die men nodig heeft om het te vertellen.

Onmiddellijk daarop knalde een schot.

De dader hief de armen in de hoogte, stiet een halfverstikte kreet uit en viel, met het gezicht, naar beneden, over het lijk van zijn slachtoffer heen.

Onverschillig stak Petrosino zijn revolver weer bij zich.

Hij was het, die geschoten had.

Daarop boog hij zich voorover en sloeg de hemdsmouwen van de rechterarm van de twee doden op.

Alle detectives keken vol belangstelling toe. Op de armen was een kleine tatoeering zichtbaar: een zwarte hand.

— De Maffia, zei Petrosino, ik heb het dadelijk gedacht. Nu zullen wij het lokvogeltje vangen en daarna hen, wier namen ik van Oliva heb vernomen.

Met enige detectives doorzocht hij het huis.

Er werd echter niets gevonden.

Marietta, die ogetwijfeld de ongeluk-

kige baron in de handen van de Maffia had gespeeld, was gevlucht.

In de kelder van de herberg werden gewichtige bewijzen gevonden omtrent de medeplichtigheid van de waard.

Een ruimte in de kelderafdeling was geheel met bloed bevlekt.

Hier moest de ongelukkige uit de weg zijn geruimd.

Ook de kleren van de vermoorde baron werden in een kist gevonden, en ook bevonden zich in de kelder en aantal ledige wijnvaten, die er precies zo uitzagen als de ton, waarin het verminkte lijk gevonden was.

Nu begon Petrosino een ware jacht te houden op de medeplichtigen van de waard.

Acht leden van de Maffia bracht hij achter slot en grendel, maar Marietta bleef onvindbaar.

Ook de beweegreden tot de moord op de baron werd vastgesteld.

Hij had op de dag van zijn dood vijfduizend dollar bij zich.

Raffles, die dit alles op bedaarde en kalme wijze had verteld, wreef met de hand over zijn voorhoofd en nam zijn hoed af, om zijn verhit hoofd af te koelen.

Het was het langste verhaal, dat Raf-

fles ooit gedaan had.

Hij keek op zijn polshorloge.

Het was zeven uur.

Hij schudde even, alsof hij alle onaangename gedachten wilde verjagen en zei:

— Wij gaan wat eten, amice, en dan aan het werk.

Plotseling bleef hij midden op straat staan en floot zacht tussen zijn tanden.

Verbaasd keek Brand hem aan.

— Wat is er? vroeg hij.

Een diepe zucht van Raffles was het antwoord.

— Nu weet ik, waaron ik aan Petrosino moest denken en aan het verminkte lijk in het vat en aan Marietta.

Verduiveld, Charles, het noodlot kan grillig zijn; ik heb eindelijk de zwarte Marietta ontdekt; zij is de vrouw met de dievenlantaarn.

— Dus hebben wij hier met leden van de Maffia te doen?

— Beslist, amice. Dat wordt een interessant werkje. Misschien kan ik de ongelukkige Petrosino nog in zijn graf een genoegen doen en behalve de leden van de Maffia, Marietta, eindelijk aan de politie overleveren.

HOOFDSTUK II.

DE LEVENDE DODE

Niemand zou in de twee als arbeiders geklede mannen, die tegen twee uur in de nacht met de handen in hun zakken, verkleumd langs de huizenrijen slenterden, de beruchte gentlemaninbreker John Raffles en diens vriend Charles Brand herkend hebben.

Zo kwamen zij door de Lincolnstreet en voorbij de winkel van de juwelier Morton.

Als gewoonlijk was de winkel inwendig verlicht. Een van de grote, elektrische lampen bleef de gehele nacht branden. De grote spiegelruit werd beschermd door een stalen rolluik, dat in het midden een paar openingen had, waarvoor

traliën waren aangebracht.

Het was de gewoonte der surveillerende politieagenten, om gedurende hun nachtelijke ronde, nu en dan een blik door de openingen te werpen, ten einde te kunnen constateren, dat alles veilig was.

De Grote Onbekende bleef even staan om een pijp, die hij in de mond had, aan te steken.

Tien huizen voorbij de winkel van Morton bleef hij opnieuw staan. Het had slechts drie ramen en in de kelderruimte bevond zich een papierhandel.

Nadat Raffles naar rechts en links had gekeken en gezien had, dat de politie-

agent de hoek om was, haalde hij een looper te voorschijn waarmee hij de huisdeur opende.

Haastig duwde hij Brand de donkere gang in, trad toen zelf binnen en sloot de deur dicht.

Een ogenblik bleef hij luisterend staan, keerde zich daarna om en haalde uit zijn zak een zaklantaarn te voorschijn, bij het licht waarvan de muren van de gang zichtbaar werden, waarin balen papier en kisten tot aan de zoldering waren opgestapeld.

Brand keek enigszins ongerust om zich heen, maar de Grote Onbekende, die dit opmerkte, zei:

— Er is niets te vrezen, Charles, zaken van deze soort houden er geen nachtwakers op na. Wij gaan nu naar de hogere verdiepingen.

Zij gingen naar boven tot de zolder. Hier opende de Grote Onbekende een deur en bevond zich nu onder het schuine dak van het huis.

— Je zult even moeten klimmen, amice, fluisterde Raffles, terwijl hij een dakvenster opende, trek je schoenen uit en deze rubberschoenen aan, dan kan je niet uitglijden. Het zijn hier in de straat allemaal oude huizen met spitse gevels en men komt daar niet zo gemakkelijk overheen als over platte daken. Dus voorzichtig.

Door het venster klommen zij op het dak.

Toen zij ongeveer de halve weg hadden afgelegd, ging Raffles schrijlings zitten om een ogenblik uit te blazen en beduidde zijn vriend hetzelfde te doen.

— Ik ben niets gesteld op dergelijke waaghalzerijen, mompelde Brand. Ik kan niet zeggen, dat het zitje op dit dak mij zo bijzonder aangenaam is en ik zal blij zijn, als ik weer vaste grond onder mijn voeten heb.

— Wij zijn er gauw, zei zijn vriend en zwijgend vervolgden zij hun weg.

Toen zij het tiende dak bereikt hadden, lichte Raffles een klein dakvenstertje op en klom naar binnen.

Toen hij half in het venster zat, riep hij zijn vriend toe, het dak los te laten en zijn hand vast te houden.

Door een onvoorzichtige beweging

liet Brand bij het naar beneden glijden de hand van zijn vriend los en, voor deze hem weer had kunnen grijpen, gleed Raffles langs het dak voorbij het raam.

Raffles verwachtte de doffe val van een lichaam op de stenen te zullen horen.

In het donker hoorde hij zacht zijn naam roepen. Hij ademde ruimer. Brand moest dus een teunpunt gevonden hebben.

— Waar ben je? vroeg Raffles zacht.

— Ik hang aan een schoorsteen, klonk het terug, kom me alsjeblieft helpen.

— Direct, antwoordde Raffles en liet, onverschillig of hij gezien werd of niet, het licht van zijn zaklantaarn over het dak schijnen.

Brand was ongeveer twaalf meter, tot aan de dakgoot, naar beneden gegleden en had daar een steunpunt gevonden aan een der ijzeren staven, die tot ondersteuning van een schoorsteen dienst deed. Hieraan hing hij. Slechts de helft van zijn lichaam was te zien, de andere helft hing over de smalle goot naar beneden.

— Ik kom al. Houd je vast, riep Raffles met gedempte stem.

De Grote Onbekende knoopte zijn kiel los en wond een riem van zijn lichaam af, die daar een paar maal omheen was gewikkeld.

Het ene uiteinde knoopte hij vast aan een ijzeren haak van het raampje, het andere eind bond hij om zijn middel.

Daarop gleed hij naar beneden.

Met grote krachtsinspanning boog hij zich over naar Brand en trok hem op het dak terug.

— Je zult wel erg geschrokken zijn, arme kerel, zei hij, ik zal daarom alleen het raampje binnenklimmen en jou met de riem naar mij toe trekken.

— Ik heb mijn knieën en mijn handen bij die partij geschaafd, zei Brand.

— Beter dan dat je je nek hadt gebroken.

Als een kat klom de Grote Onbekende naar boven en kroop door het geopende raam.

Nu viel het hem gemakkelijk, zijn vriend op te hijsen en binnen enkele minuten stond deze naast hem op de

zolder van het huis, waarin de winkel van juwelier Morton zich bevond.

Door allerlei rommel liepen zij over de zolder en bereikten door een niet afgesloten deur de trap van het huis. Het was hier volslagen donker en geen geluid werd vernomen.

Zacht gleden zij langs de leuning naar beneden. Toen zij in de gang waren gekomen, begaf Raffles zich naar de kamer achter de winkel, waarin, naar hij begreep, de juwelier gewoonlijk sliep.

Daar deze op reis was, moest dus of de kamer leeg zijn, of de jongeman, die zich als vertegenwoordiger van Morton uitgaf, moest zich daar bevinden.

Raffles luisterde even aan de deur en toen hij geen enkel geluid vernam, drukte hij voorzichtig de kruk neer. Tot zijn grote verwondering opende de deur zich vanzelf met een zacht, piepend geluid.

De Grote Onbekende hield de deur onmiddellijk vast en, om alle verdere geluid te vermijden, haalde hij een oliespuitje te voorschijn uit zijn gereedschapstas en smeerde de scharnieren. Daarna trad hij de kamer binnen.

Een ogenblik liet hij het licht van zijn zaklantaarn door de kamer schijnen. Hij zag dat aan de wand, dichtbij de kachel, het bed stond.

Hierin lag Morton te slapen.

Eerst meende Raffles zich vergist te hebben, want er was hem gezegd, dat de winkelier op reis was.

Onhoorbaar sloop hij naar het ledikant, boog zich erover heen en luisterde. Na enige ogenblikken hoorde Brand, hoe Raffles fluisterde:

— Wat zou er gebeurd zijn?... De man is dood. Kom eens hier, Charles.

Brand zag hoe de Grote Onbekende het licht van zijn zaklantaarn op het gelaat van Morton liet vallen.

Hij legde zijn hand op het voorhoofd van de juwelier en voelde, dat dit ijskoud was.

Morton bewoog zich niet meer en de twee vrienden begrepen, dat zij een lijk voor zich hadden.

Nu begonnen zij het lijk vluchtig te onderzoeken, om te zien of het lichaam tekenen van geweld vertoonde, maar

ontdekten niets.

— De man is vermoord, zei Raffles, ik zie geen enkele wond.

Gisternacht zagen wij deze man nog in zijn winkel staan en vanochtend vertelde de jongeman mij, dat Morton op reis was. Ik ben nu nieuwsgierig te horen, hoe dit alles in elkaar zit maar voor alles wil ik onderzoeken of de parel-snoeren nog in de brandkast liggen.

Op dit ogenblik werden op de eerste etage schreden gehoord en direct doofde Raffles het licht van zijn zaklantaarn en luisterde.

Hij vernam het onduidelijk gemompel van twee stemmen. Boven werd een deur geopend en duidelijk hoorden zij nu een mannenstem zeggen:

— Je zult je vergissen, amigo mio. Maar neem je revolver in elk geval mee, wij zullen gaan kijken.

— Zij komen naar beneden, fluisterde Brand. Wat moeten wij doen?

Raffles dacht even na.

De kamer bood geen enkele schuilhoek en de twee mannen zouden zeker alles doorzoeken.

— Ga naast de dode liggen, zei Raffles tot Brand.

Met een rilling van afschuw strekte Brand zich in het bed uit en Raffles legde de deken zo net over zijn vriend heen, dat er niets meer van hem te zien was. Daarna ging hijzelf aan de andere zijde van het dode lichaam liggen en trok de deken ook over zichzelf heen, zodat niets zijn aanwezigheid verried.

Door een kleine opening was Lord Lister in staat, de kamer te overzien. Toen de twee mannen de kamer binnenkwamen herkende hij in een hunner de jongeman, die hem 's middags had te woord gestaan.

Zoals Raffles wel had vermoed, keken de mannen onder het bed, openden de kast en gingen daarna de winkel in. Na enige minuten kwamen zij terug en de oudste zei:

— Je ziet, dat je je vergist hebt, of denk je misschien dat de dode weer levend is geworden?

Elensklaps met een kreet van ontzetting omknelde de jongeman de arm

van zijn metgezel en riep:

— Kijk eens, Pietro, de dode beweegt zich.

— Je bent een lafaard, zei Pietro. Het flikkerend licht van je lampje bedriegt je.

Maar op hetzelfde ogenblik werd ook hij door schrik bevangen.

Met ogen vol ontzetting staarden beiden naar de dode en zagen, dat diens rechterarm zich langzaam ophief.

Met 'n gil namen zij de vlucht en snelden naar de trap. Raffles en Brand hoorden, dat zij de deur van hun kamer boven afsloten.

Dadelijk sprongen de vrienden nu uit het bed.

— Nu blijven wij verder ongestoord, zei Raffles, gedurende de hele nacht. De kerels komen niet terug. Ik heb hun een grote schrik aangejaagd door de arm van het lijk te bewegen. Nu kunnen wij op ons gemak de brandkast van Morton onderzoeken. Ga mee in de winkel, ga daar achter de straatdeur liggen en zodra je schreden van een voorbijganger in de straat hoort, geef je mij een teken, opdat ik mij onder de toonbank kan verbergen.

Brand deed wat hem gezegd werd,

terwijl zijn vriend zich met zijn tas met gereedschappen naar de brandkast begaf. Een paar maal moest Brand het afgesproken teken geven en telkens verborg Raffles zich onder de toonbank, tot alles weer stil was.

Na een half uur had hij de brandkast geopend en nam hij er een kistje uit met losse, geslepen diamanten en uit een etui een collier parels.

Andere voorwerpen van waarde vond hij niet in de brandkast en nadat hij deze had gesloten, verliet hij de winkel.

In de kamer van de dode vond hij in een klein bureau kwitanties, briefpapier en ook enige stempels van Morton.

Een dezer stempels drukte hij op een blanco kwitantie af, nam van het schrijfbled een brief met de handtekening van Morton en stak deze met de kwitanties in zijn zak. Hierna sloop hij met Brand langs de trap terug en samen verlieten zij het huis langs dezelfde weg, die zij gekomen waren.

Een kwartier later liepen zij weer met de handen in de zak, de Lincolnstreet door.

Tegen vier uur in de ochtend waren zij weer thuis.

HOOFDSTUK III.

BEDROGEN GAUWDIEVEN

Het was ongeveer negen uur in de ochtend van dezelfde dag, toen Raffles weer met Brand de winkel van Morton binnenging. De winkel was leeg en zij moesten wachten voor de jongeman verscheen, die hen de vorige dag had bediend.

Voor Raffles iets kon zeggen, zei de jongeman op zenuwachtige toon:

— Het spijt mij, u te moeten zeggen, dat ik nog niet in staat ben om u het parelsnoer te tonen, omdat de dame het mij nog niet heeft teruggezonden. Ik vrees, dat het snoer, dat ik naar haar zond, de man, die het moest bezorgen, afhandig is gemaakt.

Ik ben nog niet lang in het vak en

blijkbaar te goed van vertrouwen geweest. Ik vrees, dat mijn patroon, als hij van zijn reis terugkeert, mij zal ontslaan. Ik heb de politie reeds van het geval op de hoogte gesteld en men geeft mij wel hoop, dat ik het collier nog terugkrijg, maar daar zijt gij op het ogenblik niet mee geholpen. Ik kan u niet zeggen hoe het mij spijt.

— Zo, zei Lord Lister, terwijl hij zijn portefeuille te voorschijn haalde, waaruit hij een kwitantie van Morton nam. Deze kwitantie, die hij 's nachts had meegenomen, had hij thuis ingevuld tot een bedrag van tweeduizend pond sterling, met de opmerking, dat dit vooruitbetaalde bedrag teruggegeven zou worden,

ingeval Morton het parelsnoer, dat vijftigduizend pond sterling moest kosten, niet meer in zijn bezit had.

— Wees zo goed, mij het bedrag van tweeduizend pond sterling terug te betalen, zei Raffles.

De jongeman trommelde zenuwachtig met de vingers op de toonbank en wist niet, wat hij moest antwoorden.

— Ik heb niet veel tijd, zei de klant. U zult mij zeer verplichten mij spoedig te helpen.

— Het spijt mij, antwoordde de bediende. Mr Morton heeft dat bedrag niet hier gelaten; gij moet geduld hebben tot mijn patroon terug is.

— Dat is jammer, zei Raffles, ik heb dat geld nodig om elders een paar inkopen te doen. Ik geef u een uur tijd. Gij kunt intussen Mr Morton telegraferen. Als ik het bedrag over een uur niet heb, dan zie ik mij genoodzaakt, naar de politie te gaan en Mr Morton wegens verduistering aan te klagen.

Zonder te groeten verliet hij met Brand de winkel en begaf zich naar een restaurant aan de overzijde der straat.

Terwijl zij daar ontbeten, zei hij tot Brand:

— Die geschiedenis amuseert mij geweldig. Die kerels hebben geen moeite en tijd gespaard en een zware misdaad begaan om in het bezit van de zaak van de juwelier te komen en nu moeten zij, zonder dat zij er iets aan kunnen doen, hun gehele buit aan mij overleveren. Meer dan tweeduizend pond sterling is het zilver- en goudwerk in de winkel waarschijnlijk niet waard, en bovendien heb ik de voorwerpen van de grootste waarde al uit de brandkast gehaald.

Na een uur stond hij op en ging de winkel binnen. Hier stond thans behalve de jongeman ook diens oudere vriend.

— Hebt gij het geld? vroeg Raffles.

— Ja, antwoordde de jongeman, ik heb mij het geld verschafft, want ik kon Mr Morton niet bereiken.

Hij opende de kas en nam daaruit enige pakjes bankpapier, die hij Lord Lister overreikte.

Langzaam telde Raffles het geld na en nadat hij de kwitantie op de toonbank had gelegd, stak hij het geld in zijn

borstzak met de woorden:

— Het is vreemd, dat Mr Morton, met wie ik reeds jarenlang zaken doe en die ik als een zeer stipt, ervaren koopman ken, zich deze grote verkoop aan mij laat ontglippen. Wilt u mijnheer namens mij groeten?

Met een ironische glimlach verliet Raffles de winkel.

Toen hij de deur achter zich wilde dicht doen, hoorde hij hoe een der twee mannen iets mompelde.

— Nu zal ik de schurken aan Scotland Yard overleveren, zei Raffles tot Brand, opdat mijn vriend Baxter weer wat te doen krijgt.

In een taxi reden zij naar huis.

Na een half uur verliet Raffles het huis, nu in de vermomming van een oude grijze marinekapitein.

Brand had zich verkleed als een roodharige bediende en per auto begaven zij zich opnieuw naar de zaak van juwelier Morton.

Raffles maakte daarvoor thans gebruik van zijn eigen auto, een grote, donkerblauwe limousine, die, als gewoonlijk, door de reusachtige sterke James Henderson, zijn trouwe chauffeur werd bestuurd.

Raffles had dit om twee redenen gedaan. In de eerste plaats wilde hij zich zo deftig mogelijk voordoen en dat bereikte hij beter met zijn eigen auto dan met een taxi en ten tweede wilde hij graag Henderson bij zich hebben, daar het zou kunnen zijn, dat hij diens enorm sterke vuisten en armen nodig had.

Hij liet de auto, nadat hij voor de winkel van Morton was uitgestapt, naar de hoek der straat rijden, om daar te parkeren. Met Henderson sprak hij af, dat deze op een zeker teken onmiddellijk zou toesnellen.

Bij zijn binnentreden in de winkel van Morton vond Raffles de jongeman bezig, enige kistjes met goud- en zilverwerken uit de kasten in te pakken.

— Ik kom hier, zei hij, terwijl hij een brief te voorschijn haalde, die voorzien was van Morton's stempel, naar aanleiding van een schrijven van Mr Morton, dat deze mij een week geleden zond en

waarin hij mij aanbood, zijn huis te kopen. Is Mr Morton thans aanwezig?

— Het spijt mij, maar Mr Morton is nog niet van zijn reis teruggekeerd, klonk het antwoord.

— Mr Morton schreef mij toch, dat hij mij heden verwachtte.

— Het spijt mij, antwoordde de jongeman, maar ik kan er niets aan doen.

— Dat is jammer, zei de bezoeker, omdat ik slechts enkele uren verlof kon krijgen en reeds vanavond naar mijn schip moet terugkeren. Dan wilt gij zeker wel zo vriendelijk zijn, mij toch even het huis te laten zien?

De jongeman staarde Raffles en zijn vriend Brand radeloos aan.

— Ik ken het huis van vroeger, begon de zogenaamde scheepskapitein weer. Als ik mij goed herinner, grenst aan deze winkel een grote kamer met een uitgang naar de binnenplaats. Gij staat mij toe even te kijken?

Zonder een antwoord af te wachten, liep Raffles achter de toonbank en wilde reeds de deur naar de kamer openen, toen de jongeman plotseling naar de bezoeker sprong, hem van de deur wegstiet en uitriep:

— Neen, mijnheer, dat mag niet. Mr Morton heeft mij uitdrukkelijk verboden, iemand gedurende zijn afwezigheid in de kamers toe te laten.

— Dat is toch belachelijk, zei de vermeende kapitein, terwijl hij zijn hand, op de schouder van de jongeman legde. Tevergeefs trachtte deze zich hieraan te onttrekken. Met een ruk werd hij opzij geduwd en nog voor hij iets had kunnen zeggen, had Raffles de deur naar de kamer geopend, terwijl een iuide uitroep van goed voorgewende verbaazing hem ontsnapte.

Hij staarde naar de in het bed liggende juwelier, wiens gelaat als was op het kussen lag.

Op dit oogenblik trachtte de jongeman die nog steeds door Raffles werd vastgehouden, zich los te rukken en te vluchten.

Maar hier had Raffles op gerekend. Terwijl Brand naar de deur sprong om hem het vluchten te beletten, greep Raffles hem bij de schouders en smakte

hem met grote kracht op de vloer.

Hij bond de man een zakdoek stevig om de mond, om hem het schreeuwen te beletten, bond vervolgens zijn handen en voeten met een sterk touw vast, zodat hij zich niet kon verroeren en schoof de vent vervolgens onder de toonbank.

Daarop begaf hij zich naar het in het naburige vertrek aanwezige telefoon-toestel, en liet zich verbinden met het hoofdbureau van politie, Scotland Yard.

— Zend dadelijk enige politieagenten naar Lincolnstreet, 16, het huis van juwelier Morton, verzocht Raffles de bedienende beambte van Scotland Yard. Er is daar een misdaad gepleegd.

In minder dan tien minuten arriveerde een overvalwagen voor de winkel en de Grote Onbekende, die door de etalagevensters naar de personen keek, die er uitstapten, zei tot Brand:

— Natuurlijk onze oude vriend hoofdinspecteur Baxter, geeft zich persoonlijk de moeite een misdaad te ontdekken.

Baxter betrad het eerst de winkel en Raffles stelde zich aan hem voor als de kapitein der Engelse marine, Sir Charles Lobster. In korte woorden vertelde hij, terwijl hij hem de brief van Morton toonde, waarvan de beambte niet kon vermoeden, dat Lord Lister hem zelf had geschreven, dat de jongeman hem had voorgelogen en hem had verteld, dat de juwelier Morton op reis was, terwijl de man in de kamer achter de winkel dood in zijn bed lag. Deze leugen had hem aanleiding gegeven om de hulp der politie in te roepen.

— Ik dank u, zei Baxter; wij zullen voorzichtigheidshalve de knaap dadelijk de handboeien aandoen.

De beambten ontdeden de jongeman van de touwen en boeiden hem, maar terwijl zij dat deden, verschoof de mouw van diens onderarm en inspecteur Sullivan deinsde plotseling terug. Hij zei tot Baxter, naar de ontblote onderarm van de geboeide wijzend:

— Kijk eens naar die tatoeering, inspecteur.

Baxter, de politiebeambten, Raffles en Brand keken allen en zagen op de

linkerarm een zwart getatoeëerde rechterhand met uitgestrekte vingers.

— Het teken van de Zwarte Hand, zei Baxter. Vervloekt. Wij hebben hier te doen met de zwaarste misdadigers. Die man daar is een lid van de geheime vereniging der Italiaanse Camorra.

Op dit ogenblik werd de deur der kamer opengeworpen, en de oudere kameraad van de geboiede Italiaan snelde binnen, in de rechterhand een revolver, in de linker een dolk houdend.

— Wat doen jullie hier? brulde hij.

— Jou gevangen nemen, riep Baxter.

— De duivel hale jullie allemaal, riep nu de Italiaan, terwijl hij zijn revolver op Baxter richtte.

Op hetzelfde ogenblik knalde achter Baxter een schot. Met een vloek liet de Italiaan de opgeheven revolver vallen en uit zijn rechterhand vloeide rijkelijk bloed. De politiemannen grepen hem, ontnamen hem de wapens en boeiden hem.

— Wie heeft op de vent geschoten? vroeg Baxter.

— Dat deed ik, antwoordde Raffles doodbedaard.

— Dan hebt gij mij naar alle waarschijnlijkheid het leven gered, mijnheer zei Baxter.

— Het is mij een groot genoegen u het leven te hebben gered, mijnheer de hoofdinspecteur. Ik zou u zeer missen, zei Raffles.

Terwijl Baxter nog over deze laatste woorden nadacht, klonk de stem van inspecteur Sullivan, die zijn chef toeriep:

— Kijk eens, hoofdinspecteur. Ook deze man heeft op zijn linkerarm het geheime teken der Camorra.

Baxter wierp even een blik op de arm en belde daarna de politiearts op, om hem te verzoeken de dode te onderzoeken.

Nadat deze gearriveerd was verklaarde hij, dat het voorlopig onmogelijk was vast te stellen of de juwelier een natuurlijke of een gewelddadige dood gestorven was.

— Dan zullen wij het huis doorzoeken, zei Baxter en allen begaven zich naar de hoger gelegen etage.

Hier vonden zij echter niets verdachts.

Het stoffige en verwaarloosde aanzien toonde aan, dat de kamers gedurende lange tijd niet gereinigd waren.

In een der vertrekken lagen kledingstukken, die aantoonde dat het door een vrouw was bewoond.

Tevergeefs doorsnuffelden de politie het huis; een vrouw was niet te vinden. Baxter zowel als Raffles hadden gehoopt van haar iets meer omtrent de dood van Morton te vernemen.

In deze kamer vond Raffles in een tafella een witte baard.

Hij hield de baard de oudste Italiaan voor het gelaat en zei lachend:

— Hier is Mr Morton, heren, al lijkt hij ook niet sprekend.

De Italiaan was een paar nachten tevoren de valse Mr Morton geweest, die, inplaats van de dode, de juwelen aan de dame in de winkel had getoond.

Baxter had uit de aangrenzende huizen enige bewoners laten halen om van hen te vernemen, wie de bedienden van Mr Morton waren geweest en of men misschien wist, waar zij gebleven waren.

Tot grote verbazing van Baxter en van Raffles, wezen de burens van Morton de oudste Italiaan aan als de bediende van de dode.

Zij konden echter geen inlichtingen geven betreffende het uiterlijk van de huishoudster.

Alleen Raffles wist, hoe de huishoudster er uitzag. Het moest de vrouw zijn, die hij in de nacht met de dievenlantaarn in de winkel had gezien.

Hij nam afscheid van hoofdinspecteur Baxter en beloofde, hem de volgende dag in Scotland Yard te zullen opzoeken.

Toen Lord Lister de winkel verlaten had, riep Baxter tot Sullivan:

— Loop de kapitein na, ik vergat, hem naar zijn adres te vragen.

Sullivan snelde Raffles na en ontdekte hem, toen hij juist op het punt stond in zijn auto weg te rijden.

— Wacht alstublieft, een ogenblikje, riep hij bijna ademloos.

De Grote Onbekende vroeg Sullivan wat hij wenste.

— Hoofdinspecteur Baxter vraagt naar uw adres, zei deze; hij heeft het

nodig voor zijn proces-verbaal.

— Alstublieft, antwoordde Raffles, hier hebt gij mijn kaartje.

Hij haalde een kaartje uit zijn portefeuille te voorschijn, vouwde het dubbel, stak het in een enveloppe en gaf het aan Sullivan.

— Groet hoofdingspecteur Baxter namens mij en zeg hem nog eens, dat het mij veel genoegen doet, hem het leven te hebben gered, riep hij Sullivan toe en tegelijkertijd gaf hij Henderson een teken om weg te rijden.

— Ik zal de boodschap overbrengen, kon Sullivan nog roepen, waarna de auto in een minuut in het gewoel der menigte en voertuigen was verdwenen.

Langzaam liep Sullivan terug om Baxter het visitekaartje van de kapitein te brengen. Onder 't lopen deed hij nieuws-

gierig de enveloppe open en ontvouwde het kaartje om de naam te lezen.

Hij bleef staan en een luide kreet ontsnapte hem.

Daarop barstte hij uit in een luid gelach, zodat de omstanders dachten, dat hij dronken of gek was. Hij lachte nog toen hij zijn chef het kaartje gaf en deze, zodra hij de naam las, als door een wesp gestoken, opsprong en uitriep:

— Raffles.

— Precies, hijgde Sullivan bijna stikgend van het lachen. John Raffles zendt ons zijn visitekaartje, jongens.

De geboeide arrestanten wierpen elkaar een blik van verstandhouding toe. Zij wisten nu, wie hun in de val had gelokt, en zij zwoeren Raffles bloedige wraak.

HOOFDSTUK IV.

EEN DOODVONNIS

Reeds diezelfde avond van die dag bevatten de Londense bladen lange artikelen over de gevangenneming van twee leden van het gevreesde Genootschap de Zwarte Hand en de vreemde omstandigheden, waaronder deze had plaats gehad.

— John Raffles, de misdadiger-detective, riepen de krantenjongens, en gaven hiermede de Grote Onbekende een nieuwe eretitel.

Een met een donkere voile geklede dame kocht een avondblad van een der jongens. Zij scheen zeer gehaast te zijn, want zij wachtte niet op het kleingeld, dat de jongen haar wilde teruggeven. Verbaasd zag de jongen haar na en daar hij een eerlijk kereltje was, liep hij haar na en haalde haar juist in toen zij in een auto stapte.

— Houd het geld maar, riep de dame hem toe en de auto reed weg.

In de auto sloeg zij de voile, die haar gelaat bedekte terug en met bevende handen opende zij het avondblad.

Raffles slimmer dan de Zwarte Hand luidde het hoofd van het artikel op de

eerste pagina, waarna de beschrijving volgde van de gebeurtenissen in de winkel van Morton.

Toen zij het artikel had uitgelezen, kneep zij de krant samen en mompelde:

— Wij zijn ontmaskerd. Wat nu?

Om zich te kalmeren, nam zij uit haar handtasje een sigaret, die zij opstak.

Het was een lange reis die zij maakte.

Vlak bij de Towerbridge gaf de dame de chauffeur een teken om te stoppen en sprak daar een passerende man met zwarte baard aan.

Deze schrok, toen hij zijn naam hoorde noemen, ging naar de auto, en de chauffeur hoorde, dat de man haastig enige woorden in het Italiaans met de dame wisselde.

Hij stapte in en beduidde de chauffeur verder te rijden.

— Wat zeg je van de gevangenneming van onze kameraden, Charlot? vroeg de dame.

— Een vervloekte geschiedenis, miss Toni, antwoordde de man, ik las het daar juist in de krant en dacht er over om onmiddellijk naar het clublokaal te gaan.

— Wij moeten een middel zien te vinden om de gevangenen te bevrijden, zei de dame, en die Raffles onschadelijk te maken.

De man antwoordde schouderophalend:

— Ik geloof, dat de bevrijding van onze makkers wel zal lukken, maar ik betwijfel of wij in staat zullen zijn, Raffles in onze macht te krijgen.

— Het moet, riep de dame woedend uit.

Mij kwam de hele zaak met die zogenaamde koper van het parelsnoer al dadelijk verdacht voor. Niemand kon vermoeden, dat wij met de Grote Onbekende te doen hadden.

Maar Pietro en Jim waren bang voor een ontdekking en wilden bovendien het sieraad voordelig verkopen.

Dit was een goede gelegenheid voor hen en wij zouden nu in het bezit zijn van enige duizenden ponden sterling, als niet... zij zweeg eensklaps en de zwarte man zei lachend:

— Als Raffles niet was gekomen en jullie het parelsnoer had afgenomen en de mannen aan Scotland Yard had uitgeleverd.

— Ons ongeluk schijnt je te amuseren, zei de dame.

— Neen, dat niet, maar wel het meesterstuk van Raffles, zei de ander. Voor het overige plaats ik mij op uw standpunt, Miss Toni, dat het onze plicht is om met iedereen, die onze makkers schade berokkent, voorgoed af te rekenen.

De chauffeur van de auto-stopte bij de hoek van een donkere straat en Miss Toni verliet met de man het voertuig.

Nadat met de chauffeur was afgerekend, gingen zij de donkere straat in en bleven staan voor een huis van twee verdiepingen. Een hoge stoep leidde naar de huisdeur en onder de bel stond op een bord te lezen:

Dr Sabatini, Arts.

Nadat zij gebeld hadden opende een oude vrouw de deur en liet hen binnen.

Miss Toni scheen het huis te kennen, want zonder vragen ging zij de trap

op naar boven en trad zonder kloppen een kamer binnen, waar enige mannen bijeen zaten.

Hun gebruikte gezichten en zwarte baarden verrieden duidelijk, dat zij Italianen waren.

Zij waren elegant gekleed en schenen van adel te zijn, want Miss Toni noemde een paar hunner markies. Niemand had in deze heren de hoofden van de beruchte Camorra, de Zwarte Hand, vermoed.

— Waar is Dr. Sabatini? vroeg Miss Toni.

— Hij heeft een conferentie met Sergej Iwanowitsch in de zijkamer. De Rus is heden met belangrijke berichten uit Moskou gekomen.

— Toch denk ik dat het van meer gewicht is om dadelijk met Dr Sabatini te spreken over de bevrijding van onze makkers, meende Miss Toni.

— Dat hoeft niet, zei een ander, de kameraden van onze afdeling hebben zoeven hun bevelen ontvangen van Dokter Sabatini. Het is bijna zeker, dat reeds vannacht de gevangenen zullen worden bevrijd en hier komen.

Een bel klonk in de aangrenzende kamer. Dit was het teken, dat Dr Sabatini zijn conferentie had beëindigd en dat de wachtenden konden binnentreden.

Miss Toni opende de deur en trad, gevolgd door de anderen, de kamer van Sabatini binnen.

In het vertrek stonden zware, donkere meubelen. Een schrijftafel stond dicht bij de vensters, die door zware velours gordijnen waren bedekt. Twee brandende kaarsen wierpen hun licht over een menigte papieren op de schrijftafel en over een oude man met witte baard.

Deze man was Dr Sabatini, het hoofd van de Zwarte Hand.

Niemand zou die grijsaard met zijn eerbiedwaardig uiterlijk hebben verdacht van een dier vreselijke misdaden, welke hij had gepleegd.

Vol trots noemde hij zich De Bloedorstige.

Dr Sabatini keek Miss Toni scherp aan en zei:

— Wat een grenzeloze domheid hebt gij begaan?

— Een domheid? vroeg Miss Toni met zachte stem.

— Ja zeker, een domheid, herhaalde Dr Sabatini, gij hadt, toen Morton dood was, dadelijk alles van waarde moeten meenemen.

— Wij hoopten, antwoordde het meisje, de stukken van waarde uit de zaak tegen goede prijzen te kunnen verkoopen. Daarom bleven wij.

— De stommelingen zullen gestraft worden, zei Dr Sabatini. Ik zal hen naar onze afdeling in New York sturen en zij moeten daar weer als nieuwelingen beginnen. Het is eenvoudig dwaas, hoe gij een zaak, die zo goed was voorbereid, hebt kunnen bederven.

— Het was mij gelukt, door aanbevelingen Pietro als huisbediende bij de juwelier te plaatsen.

En toen daarna de man door mij naar de eeuwigheid was geholpen en gij zijn paarden en diamanten tot uw beschikking hadt, laat ge u door die Raffles overdonderen.

Hij wendde zich tot de anderen, die bij de deur waren blijven staan en zei:

— Ik heb een plan uitgewerkt, om de zogenaamde Grote Onbekende en zijn handlanger te straffen. Binnen drie dagen zal deze man voor zijn brutaliteit om twee onzer makkers aan de politie over te leveren, met de dood worden gestraft. Hier is het vonnis markies Albergo.

De toegesprokene naderde Dr Sabatini en nam een vel papier in ontvangst, dat voorzien was van een zwarte hand, een doodshoofd en twee daaronder gekruist beenderen, waarop het doodvonnis geschreven stond van John Raffles.

Nadat de markies het geschrift had gelezen, gaf Dr Sabatini hem een couvert, waarop met de schrijfmachine het juiste adres van Lord Edward Lister, alias John Raffles was geschreven.

— Het heeft nog al wat moeite gekost, zei dr Sabatini, om te weten te komen, waar de vent woont, maar een onzer is er in geslaagd. Wij zullen hem nu met gelijke wapenen gaan bestrijden en hem tonen, dat er mensen zijn, die niet bang voor hem zijn. Hij stuurt iedereen steeds een schriftelijke waarschuwing vooraf,

waarmee hij de meesten overdondert. Wij zullen hem ook vooraf waarschuwen en het zal mij benieuwen wat hij doet, wanneer hij zo'n voorafgaande waarschuwing ontvangt.

Deze brief moet hem vannacht nog worden gebracht, beval Dr Sabatini, en hier is het plan. Volg het nauwkeurig op, dan zal de Grote Onbekende over drie dagen niet meer tot de levenden behoren.

Hij maakte een handbeweging, ten teken dat het gesprek afgelopen was.

* * *

Het was tegen twee uur in de nacht, toen de bel in de woning van Lord Lister in de Cromwellstreet klonk. De uit zijn slaap gewekte oude kamerdienaar Gaston, zag door het kleine raampje in de huisdeur de donkere gestalte van een man, die hem op zijn vraag, wat hij wenste, antwoordde:

— Hier is een belangrijke brief, die gij nog hedennacht aan Lord Lister moet geven.

Door de brievenbus schoof hij de bediende de brief toe en verdween.

Gaston verwonderde zich er over, dat de man over Lord Lister had gesproken.

De meeste mensen wisten, dat hier Lord William Aberdeen woonde, onder welke naam Raffles zijn filantropisch werk verrichtte, maar dat Lord Aberdeen ook Lord Lister was, dat wist eigenlijk niemand. Misschien, zo dacht de oude man, is het een oude bekende van mylord, voor wie hij geen geheimen heeft. In ieder geval zal ik hem dadelijk deze brief gaan brengen.

De oude kamerdienaar klopte op de deur van de slaapkamer van zijn meester en bracht hem de brief.

Raffles opende het couvert en las de brief kalm door. Daarop kleedde hij zich snel aan en begaf zich naar de slaapkamer van Brand, een verdieping hoger.

Brand sprong op en vroeg:

— Is er iets gebeurd?

— Niets van betekenis, antwoordde Raffles, men heeft mij alleen mijn doodvonnis gezonden.

—Je doodvonnis? herhaalde Brand. Heb je een misdaad begaan?

— Dat niet, antwoordde Raffles, maar ik ben zo vrij geweest. twee leden van een moordenaarsbende aan de politie over te leveren. Dit doodvonnis bevat trouwens ook het jouwe, amice.

— Ik heb nog niet veel zin dood te gaan. Wat denk je te doen?

— Wij zullen morgenvroeg, antwoord-

de Raffles, het kleine huis in de Websterstreet betrekken, dat ik enige maanden geleden heb gehuurd. Wij moeten dit huis een tijdlang mijden, tot ik met die misdadigersbende heb afgerekend. Deze kwestie is een beetje ernstiger dan een met een der heren van Scotland Yard. Het zijn brutale schurken, met wie wij te maken hebben, maar ik zal hen van antwoord dienen.

HOOFDSTUK V.

LIST TEGEN LIST

De Websterstreet is een smalle, donkere straat en hierin bevond zich het kleine huis, dat Raffles enige maanden geleden had gehuurd, om in geval van nood, een toevluchtsoord te hebben.

Het had drie ramen aan de straatzijde.

De vorige eigenaar was gestorven en Raffles had van de erfgenamen het huis met de gehele inboedel gehuurd.

Raffles deed dit wel meer. Het was hem gebleken, dat dit een voortreffelijk middel was, om zijn vervolgers zijn spoor bijster te doen worden.

Met het grootste gemak en zonder één ogenblik verloren te laten gaan, verplaatste hij dan zijn eenvoudige huishouding voor enige tijd in het gehuurde huis, om pas weer voor de dag te komen als alle gevaar geweken was.

Het gebeurde vaak, dat hij op deze wijze enige malen verhuisde, voor hij opnieuw zijn huis in de Cromwellstreet betrok, hetgeen hij gemakkelijk kon doen door telkens andere huizen, gemeubileerd en al, te huren. Hij trok er dan in onder een andere naam en daar hij zich telkens vermomde, was er geen sprake van, dat men hem herkende of zelfs maar enige vermoeden had wie hij eigenlijk was.

— Wij moeten hier een tijdje ons zelf bedienen, zei de Grote Onbekende tot zijn vriend, nadat zij het huis waren binnengetreden. Ik wens niet, dat iemand in de buurt opmerkt, dat dit huis bewoond wordt.

Wij zullen de luiken gesloten houden en de gordijnen, die voor de ramen hangen, stellen ons in staat om binnen licht te maken, zonder dat iemand op straat het merkt. En nu zullen wij het ons, voor alles gemakkelijk maken.

Ik heb in mijn koffer wat papieren meegenomen, die ik noodzakelijk moet doorzien en rangschikken. Laat Gaston de haard aanleggen en ga jij met Henderson uit, om enige inkopen te doen; denk er om onze lunch en ons diner te bestellen in het restaurant op het Horse Shoe Square, dat ook diners rondzendt. Ik denk wel, dat we het hier dan een tijdje kunnen uithouden.

Een uur later zaten zij bij een lustig brandend haardvuur een kop thee te drinken en Raffles was zo opgewekt, alsof hij een felicitatiebrief, in plaats van zijn doodvonnis had ontvangen.

Toen het donker werd, deed Raffles de lamp in de kamer uit en opende de gordijnen voor de vensters. Door de reuten van de gesloten luiken kon hij in de smalle straat kijken, want een voor het huis staande straatlantaarn verspreidde voldoende licht.

Raffles had enige minuten door de reet gekeken, toen hij zich tot Brand wendde en zei:

— Kom eens hier, Charles, en kijk eens naar de man, die tegenover ons huis in die portiek zit en blijkbaar zo vol attentie naar ons huis kijkt alsof het de Westminster Abdij is of het Buckingham Palace.

Brand ging naar zijn vriend en keek naar de donkere gestalte aan de overzij.

— Waarvoor houdt je die man? vroeg Raffles.

— Ik kan zijn gezicht niet zien, zei Brand, hij heeft zijn hoed ver over het voorhoofd getrokken. Maar naar zijn kleding te oordelen, is het een Italiaanse draaiorgelman, zoals men die veel in de straten van Londen ziet.

— Je hebt gelijk, antwoordde Raffles, het is geen verdacht persoon, maar een Italiaanse orgeldraaier. Zulk een vermomming kiest ook een detective niet; het zou te veel opvallen. En als men zich verkleedt, mag men niet opvallen, of wel men moet een geestelijke, een ambtenaar of een militair voorstellen, iemand voor wie de mensen respect hebben.

— Welk belang kan die man er bij hebben, zolang naar ons huis te kijken?

— Heel veel, zei Raffles, ondanks al mijn voorzorgsmaatregelen is het die Camorristen gelukt, ons spoor te volgen en die man daar aan de overzij zit ons huis te bespioneren.

Het is ongetwijfeld een der Camorristen en ik wed, dat ik gelijk heb.

Alle Italiaanen buiten hun land, alle orgeldraaiers en fruithandelaren in Londen behoren tot de Camorra. Maar ik zal het de man daarginds een beetje minder gemakkelijk maken. Ik wens geen schildwachten voor mijn huis.

Bovendien moeten die lui merken, dat ik niet bang voor hen ben. Iedere Engelse misdadiger, die aan 'n galg de dood vond, is een gentleman vergeleken bij die laffe, moordzuchtige schurken.

Het zijn duivels in mensengedaante. Zij hebben geen eerbied voor leeftijd of geslacht.

En nu, Charles, moet je tonen dat je een waardig leerling van mij bent. Je moet die kerel weg zien te krijgen.

— Best antwoordde Brand, zeg maar, wat ik moet doen.

— Luister, zei Raffles, je verlaat het huis door de achterdeur, daarna klim je over de schuttingen van de aangrenzende tuinen tot aan het vierde huis van hier. Ik heb dat alles al bekeken toen ik het huis huurde.

Het is zonder enig gevaar en heel gemakkelijk te doen.

Dat vierde huis is onbewoond. Hier heb je een sleutel ervan, die op de huisdeur past. Door die deur, welke je open laat, ga je de straat op. Ga eerst 'n eindje naar rechts, ga naar de overkant en kom dan terug aan de kant, waar die Italiaan zit.

Zodra jij bij de vent bent gekomen, ga je dichtbij hem staan, steek je pijp aan en blaas hem een rookwolk in het gezicht om hem te plagen.

Laat al het verdere aan mij over. Ik denk, dat de vent gauw zal heengaan. Dit ogenblik zal ik gebruiken om hem te volgen. Jij keert daarna hier in huis terug en bewaakt het, opdat geen van die schurken bij ons kan binnensluipen.

Brand maakte zich onmiddellijk gereed, opende de koffer van Raffles, waarin zich een paar revolvers bevonden. Hij nam een revolver en wilde die in zijn zak steken.

Raffles zei echter hoofdschuddend:

— Leg dat wapen weer op zijn plaats, Charles; het dient nergens toe, dat zware ding mee te nemen. In een strijd met de Camorristen zou je er geen nut van hebben. Zij zijn veel te geslepen om man tegen man te vechten. Zij vallen iemand steeds in de rug aan.

— Moet ik dan ongewapend gaan?

— Ja, antwoordde Raffles, je wapen zal ik zijn en ik hoop, dat je niet twijfelt aan de deugdelijkheid ervan.

— Neen, zei Brand, je hebt mij altijd uit de moeilijkste omstandigheden gered, zonder dat ooit een haar van mijn hoofd is gekrenkt.

— Goed... Ga dan nu.

Lord Lister bracht zijn vriend naar de achterdeur, opende deze en zei:

— Tel nauwkeurig vier tuinen. Tot weerziens.

Onmiddellijk verdween Brand over de schutting.

Raffles ging weer naar het venster om de uitwerking van Brand's komst op de vreemdeling gade te slaan.

Het duurde wel een kwartier eer nu Brand met langzame stappen de straat afkwam. Met de handen in de zakken van zijn overjas en de kraag in de hoog-

te blies hij de Italiaan, toen hij deze genaderd was, een tabakswolk in het geslaat.

Raffles glimlachte en mompelde:

— Hij doet het heel handig.

En alsof hij hem wilde doorroken, blies Brand onafgebroken de rook van zijn tabakspijp in het gezicht van de vreemdeling.

De orgeldraaier stond op en ging enige schreden meer naar links.

Dadelijk werd hij door Brand gevolgd.

Nu werd de man echter boos. Met een woedend gebaar keerde hij zich om en riep op zulk een luide toon, dat Raffles het achter de gesloten luiken kon horen:

— Zeg eens kerel... Zoek je ruzie met mij?

Brand lachte minachtend en spuwde op Engelse manier voor de voeten van de Italiaan.

Als antwoord stiet de ander een grove Italiaanse vloek uit.

Brand spuwde opnieuw en zei:

— De duivel moge je halen, vuile Italiaan. Als jij mij in de weg staat en mij belet om te spuwen, waar ik wil, dan zal ik je eens een flinke por in je ribben geven.

De ander bleef ondanks die bedreiging merkwaardig kalm.

In het halfdonker van de straat zag Raffles, dat de Italiaan ook een pijp opstak.

Daarna ging hij langzaam verder.

Brand volgde.

Nu waren beiden zover verwijderd, dat de Grote Onbekende ze nog slechts onduidelijk kon zien.

Opeens klonken van de andere zijde der straat de haastige schreden van een man.

Dadelijk vermoedde Raffles, dat de komst van die man in verband stond met de Italiaan en Brand.

Een paar seconden luisterde hij ademloos en nu zag hij, dat een mannelijke gestalte als een roofdier langs de straat sloop in de richting der twee mannen.

Een korte woordenwisseling volgde, daarna enige luide Engelse vloeken en ineens klonk de kreet:

— Raffles. Raffles.

Raffles aarselde nu geen oogenblik

meer, maar trok een pelsmuts over het hoofd, deed snel een jas aan, waarin een revolver stak en stormde, zonder er om te denken, de deur te sluiten, de straat op.

Er konden slechts enkele seconden verlopen zijn sinds hij de kreet had vernomen. Maar geen spoor was er in de straat meer van Brand te ontdekken; alleen een gebroken tabakspijp lag op de grond.

Dit was zelfs voor Raffles een sterk stukje.

Hij dacht even na...

Brand was niet alleen. Hij was met de Italiaan en de andere man. Met de hulp van deze derde had de Italiaan zijn vriend overmeesterd en weggesleept. Maar drie mensen konden in Londen onmogelijk spoorloos verdwijnen. Zij moesten te vinden zijn.

De Grote Onbekende snelde de straat langs tot aan de hoek van een zijstraat.

Daar stond in behaaglijke rust een agent van politie, die Raffles toeriep:

— Hebt gij hier enige ogenblikken geleden drie mannen gezien, die uit de Websterstreet kwamen?

— Jawel mijnheer, antwoordde de agent op beleefde toon.

— Welke weg namen zij? vroeg Raffles.

De politieagent dacht even na en antwoordde:

— Zij staken de straat over naar de hoek aan de overkant, ik heb maar een oogje dicht gedaan, want twee hunner hadden de derde, die blijkbaar te veel gedronken had, tussen hen in.

— Die man was niet dronken, maar door een slag bewusteloos gemaakt. Dat hadt gij moeten zien.

— Het is mijn taak niet, sir, zei de agent, om te onderzoeken, wat ik niet kan weten. De drie mannen namen daarginds een taxi en reden in de richting van de Theems.

— Kent gij de chauffeur, of hebt ge het nummer gezien? vroeg Raffles haastig.

— Neen, mijnheer, in dit stadsgedeelte komen zelden auto's, bovendien was de taxi te ver verwijderd om het nummer van hier te kunnen lezen. Als gij

echter een misdaad vermoedt, zal ik hulp doen aanrukken.

— Dat is doelloos, antwoordde Raffles, ik zal het zaakje alleen wel opknappen.

Langzaam ging hij naar zijn huis terug. Hij was een weinig ingerust, daar hij zich thans herinnerde, in zijn opwinding te hebben vergeten de deur te sluiten, zodat iemand wel kon zijn binnengeslopen. Maar zijn vrees was ongegrond.

Hij vond de deur nog net zoals hij deze had gelaten. De deur stond nog op een kier en hij kon ongehinderd binnen treden. Ook in de benedenkamers vond hij niets verdachts en daar, zowel Gaston als Henderson beneden in het sousterrain slapen, meende hij er wel gerust op te kunnen zijn, dat er niets gebeurd was. Trouwens het late avonduur maakte het zeer onwaarschijnlijk, dat iemand in de stille straat voorbij was gekomen.

Nadat hij zich hieromtrent gerust had gesteld, zette hij zich in een gemakkelijke stoel bij de haard, om na te denken wat hij zou doen. Dit stond natuurlijk bij hem vast: Zijn vriend moest te hulp worden gekomen en wel zo gauw mogelijk, want die kerels maakten gewoonlijk kort proces.

Plotseling hoorde hij boven zijn hoofd een plank kraken, alsof er iemand over liep.

Raffles luisterde met gespannen aandacht.

Maar onmiddellijk was alles weer rustig.

Hij stond op en liep op de punten van zijn voeten naar de deur, die naar de gang leidde. Toen hij er vlak bij stond en de deur juist wilde openen, zag hij, dat de kruk bewoog.

Bliksemsnel schoof hij de grendel, die zich aan de binnekant bevond, ervoor. Als antwoord klonk een gesmoorde Italiaanse vloek.

Een wapen bezat Raffles niet. Zijn overjas, waarin de revolver zat, hing in de gang. En zijn koffer stond boven.

Hij overlegde een ogenblik wat hem te doen stond, toen trad hij naar het venster en keek naar buiten. Hij zag, dat de orgeldraaier weer tegenover zijn huis

stond. De man had de hoed niet meer zo diep over de ogen getrokken en Raffles merkte op, dat de spion een volle baard had.

Dadelijk haalde hij uit zijn borstzak een pakje te voorschijn, dat er op het eerste gezicht als zwarte wol uitzag, maar weldra bleek het een valse baard te zijn van het soort, dat Raffles zelf vervaardigde en waarvan hij er altijd een paar in verschillende kleuren bij zich droeg, om op alle gebeurlijkheden voorbereid te zijn.

Hij trok het vleeskleurig rubber, waar de baard aan vast zat, strak over zijn kin, haalde een zakspiegeltje te voorschijn, benevens een flesje met een kleurwatertje, waarmede hij in een paar tellen zijn gelaat een zo meesterlijke en algehele verandering wist te doen ondergaan, dat niemand hem zou hebben herkend.

Hij deed dit snel, maar toch volkomen rustig, alsof hij in zijn kleedkamer in de Cromwellstreet zat en niet in de kamer van een hem betrekkelijk vreemd huis, met slechts een gegrendelde deur tussen hem en zijn doodsvijanden, die met instrumenten aan het slot zaten te peuteren, ten einde te proberen de deur te kunnen openen.

Toen Raffles klaar was snelde hij door een kleine, aan de tuin grenzende achterkamer, opende zacht het venster van dit vertrek en sprong onhoorbaar naar buiten.

Een paar minuten later zag de Italiaan op straat iemand naderkomen en hij gaf zijn makkers, die zich in de woning van Raffles bevonden, een teken.

De late wandelaar was intussen dichtbij gekomen, en, terwijl hij een sigaret te voorschijn haalde, verzocht hij de Italiaan, die op de uitkijk stond, om vuur.

De man trok een paar maal aan zijn pijp en wilde deze juist uit de mond halen, toen hij een vuistslag tegen de slaap kreeg en zonder één kik te geven neerviel.

Haastig boog de late wandelaar, die niemand anders was dan Raffles, zich over hem heen, nam hem de hoed van het hoofd, trok hem de overjas uit en

kleedde zichzelf hiermee. Hij bond de Italiaan de armen vast om het lichaam met leren riemen, die hij onder zijn pantalon droeg, maakte daarna een prop van zijn zakdoek, stopte die de bewusteloze man in de mond en schoof hem achter in de portiek. Daarna ging hij zelf op de plaats van de Italiaan staan.

Hij moest wel een kwartier wachten; toen zag hij een paar mannen uit zijn huis komen, die hem vloekend naderden.

— Hij is door de tuin gevlucht, riepen zij. Wij gaan nu naar de Club. Volg ons, zei een der mannen op zachte toon tot hem.

Raffles moest inwendig lachen en dankte zijn goed gesternte, dat hem nu weer eens uit een grote moeilijkheid had gered. Hij begreep, dat de Italiaan, die hij door een goed gerichte vuistslag voor een poosje onschadelijk had gemaakt, hem had moeten zien aankomen en uit vrees, dat de late wandelaar zijn beide vrienden in het huis tegenover hem, waar zij waren binnengedrongen, zou zien, hun een teken had gegeven om zich even uit de gang te verwijderen. Hierdoor was hij in staat geweest zich te hullen in de kleren van de man en hem in een hoek te schuiven, zonder dat zij iets van dit alles hadden gezien.

En nu weer was het geluk hem gunstig, nu hij ongemerkt te weten kon komen, waar de bende bijeen kwam.

Raffles volgde zijn vijanden en nu dacht hij na over een plan, hoe hij zijn vriend uit de klauwen van de bende zou redden.

Hij begreep, dat hij met brutale kerels te doen had, die voor niets terugdeinsden.

Behalve een doek, die hij in de jaszak van de geknevelde Italiaan had gevonden, droeg hij geen wapenen bij zich.

Na een wandeling van een half uur bleven de Italianen staan voor een klein huis. Na een bepaald teken werd de voordeur geopend, een wachtwoord klonk en zij verdwenen.

Vastberaden ging Raffles ook bij de deur staan, waar hij het door hem afgeluisterde teken en wachtwoord nabootste en waarop zonder aarzeling ook voor hem de deur werd geopend.

Een oude Italiaanse vrouw liet hem binnen. Aan het eind van de gang stond een deur half open en uit de kamer klonken woest door elkaar schreeuwende mannenstemmen.

Het waren verwensingen, die zij uitte, omdat Raffles hun was ontvlucht. Daarop riep een der Italianen:

— Dr Sabatini heeft bevolen, dat de handlanger van Raffles, die in de kelder gevangen zit, in een zak gepakt moet worden, die bezwaard moet worden met stukken ijzer en vannacht in de Theems moet worden geworpen.

Nauwelijks had Raffles deze woorden gehoord, of hij sloop langs de trap, die naar de kelder leidde, naar beneden.

Daar Raffles geen zaklantaarn bij zich had en in dat gedeelte van het huis een volkomen duisternis heerste, moest hij tastend in het donker, zijn weg zoeken. Hij was nogal vaak in dergelijke Londen-se huizen geweest en wist ongeveer hoe die waren ingericht.

Plotseling meende hij iets te horen en spitste zijn oren, terwijl hij bleef staan en als het ware zijn adem inhield, om geen geluid, hoe gering ook, te maken.

Nu hoorde hij het weer. Het was als het zuchten en kreunen van een mens, dat men door een prop in de mond bellette om hulp te roepen. Hij kende dat geluid.

Met zachte stem waagde hij het te roepen:

— Charles, ben jij daar?

Aanstands klonk het zuchten en kreunen veel duidelijker.

Op de tast begaf hij zich in de richting van waar het geluid kwam en eensklaps stiet hij met de voet in een zacht voorwerp. Hij bukte zich, strekte zijn handen uit en nu grepen zijn vingers in het haar van een menselijk hoofd.

Met zijn bekwame vingers tastte hij langs het gelaat en na een paar seconden had hij even veel zekerheid, dat hij bij zijn vriend was, alsof hij die onder de helderste verlichting in de ogen had kunnen kijken.

Snel maakte hij de boeien van de gevangene los, haalde hem de prop uit de

mond en zei fluisterend:

— Ik ben het; je vriend. Kan je lopen?

— Jawel, antwoordde Brand zacht. Ik zit hier pas en ik kan mijn benen en voeten goed bewegen.

— Goed, zei zijn vriend, volg mij dan en maak je over niets ongerust. Zorg er alleen voor, dat je wegkomt.

Ik kan niet met je meegaan, ik moet eerst dit fraaie stelletje onschadelijk maken.

Zijn hand vasthoudend, leidde hij nu Brand langs de trap tot in de gang. Daar zat de oude Italiaanse vrouw te breien.

Toen zij de twee mannen zag, wilde zij om hulp roepen, maar reeds sloot Raffles haar de mond.

Daarop riep hij Brand toe:

— Schuif de grendels van de deur en maak dat je weg komt. Ik volg.

Haastig deed Brand wat hem gezegd was en hij hoorde alleen nog dat Raf-

fles hem zacht toeriep:

— C.S.

Dit was de afgesproken benaming voor hun woning in de Cromwellstreet. Daarna liep Brand zo snel zijn voeten hem konden dragen, de straat op en was spoedig uit het oog verdwenen.

Hij zag het wanhopige gevecht niet meer, waarin zijn vriend plotseling was gewikkeld.

De oude vrouw had de polsen van de Grote Onbekende met bovenmenselijke kracht vastgehouden en bij de pogingen, die Raffles aanwendde om zich te bevrijden, was de stoel, waarop de oude vrouw had gezeten, omgevallen. Dit geluid had de mannen in de achterkamer naar de gang gelokt. Als een bende wolven stortten zij zich op Raffles en overweldigden hem, ondanks zijn wanhopige zelfverdediging.

HOOFDSTUK VI.

EINDELIJK OVERGELEVERD

Twintig paar ogen keken Raffles, wiens valse baard was los geraakt, vol haat aan, toen hij eindelijk zwaar geboeid in de achterkamer op de vloer lag. De misdadigers schreeuwden hem de gemeenste verwensingen en vloeken toe, toen de deur plotseling werd geopend en een aantal mannen met dr. Sabatini verschenen.

Dadelijk trad een diepe stilte in.

Niemand durfde zich bewegen; zo groot was hun ontzag voor hun chef.

Het welwillende glimlachje was van zijn gelaat verdwenen en hij vertoonde zich nu in zijn ware gedaante.

Zijn wenkbrauwen waren samengeknepen en met snijdende blik keek hij naar Raffles.

— Zo, ben je daar, zei hij tot de geboeide Raffles, dat bevalt mij.

— Mij niet minder, zei de Grote Onbekende met een glimlach en zich niet in het minst angstig of zelfs maar ongerust toonde, mij niet minder, ik heb allang gewenst, de grootste schurk

van de gehele wereld te leren kennen.

— Ellendeling, siste Sabatini. Nu er viel hier niet veel voor je te stelen, is het wel?

— O, ja wel, lachte Raffles vergenoegd, ik heb mijn vriend gestolen.

Verbaasd keek Sabatini zijn mannen aan. Zij wisten nog niets van de vlucht van Brand.

— Waar is de handlanger van deze vent? vroeg Sabatini.

— In de kelder, luidde het antwoord.

— Wat praat die vent dan, heeft hij hem misschien bevrijd? vroeg Sabatini.

Zonder hun antwoord af te wachten begaf deze zich onmiddellijk naar beneden, gevolgd door enige zijner trawanten.

Zij bleven niet lang weg. Eén oogopslag was voldoende geweest, om hun te leren, dat Raffles althans in staat geweest was zijn vriend te bevrijden.

Vloekend kwamen de mannen terug Sabatini vloekte:

— En wiens schuld is dat? Wie had

de wacht?

— Wij hielden hier in huis geen wacht voor noodzakelijk, antwoordde Markies Albergo.

— Die man moet morgen weer in onze macht zijn, beval Sabatini. Hij kent ons geheim lokaal en is dus gevaarlijk voor ons. Als jullie hem hebt gevonden, snijdt hem dan dadelijk de keel af. Alleen de doden spreken niet.

Nu wendde Sabatini zich weer tot Raffles:

— Je zult wel weten, waarom je moet sterven. Je zult de ochtend niet meer beleven. Het was verstandiger geweest, als je je niet met onze zaken had bemoeid.

— Het was allang mijn plan, om je voor de misdaden te straffen, Sabatini, zei Raffles koel. Onze politie is niet tegen je opgewassen, daarom beschouw ik het als mijn plicht, het voor hen op te nemen en je te tonen, dat al die moorden niet ongestraft gepleegd worden. Zulke schurken, die er een beroep van maken om hun medemensen de keel af te snijden, behoren aan de galg en ik zal spoedig het genoegsmaken je eraan te zien hangen.

Een kreet van woede onderbrak de woorden van Raffles. Met gebalde vuisten stond Sabatini voor hem, en een blik van dodelijke haat trof de Grote Onbekende.

— Neemt hem mee, beval Sabatini.

— Waar moet hij sterven? vroeg markies Albergo.

— Domoor, riep Raffles, als jullie niet voortmaken, zal mijn vriend geheel Scotland Yard op je dak sturen.

— Maledetto, vloekte Sabatini, dat is waar. Wij moeten dit huis verlaten. Laten wij ons dus haasten en in mijn huis samenkomen. Morgen zullen wij zijn huis met een bezoek vereren. Ik hoop, dat het de moeiete waard zal zijn, wat hij voor ons bijeengestolen heeft.

— Brengt hem naar de bovenkamer. Ik zal hem daar zelf behandelen. Waar is Miss Toni?

— Zij wacht op mij in het restaurant Monti, antwoordde markies Albergo.

Nu grepen een aantal kerels Raffles aan en sleepten hem langs een trap naar

een hogere verdieping.

In een donker vertrek bonden zij hem op een stoel vast.

Sabatini had een wekkerklok meegebracht.

De grote wijzer was eraf geschroefd en daarvoor in de plaats bevond zich een smal, vlijmscherp scheermes.

Sabatini zette het uurwerk op een zuil. Daarna knoopte hij aan een haak, die in het plafond was bevestigd, een lang koord, dat vlak langs het uurwerk liep, zodat het over de rand heenreikende scheermes dit koord op een bepaald punt moest doorsnijden.

Aan het koord bond Sabatini, enige centimeters onder het uurwerk, een dynamietbom.

Het koord, dat sterk genoeg was om de bom te dragen, werd strak gespannen door de zwaarte van het projectiel, maar zou als het vlijmscherpe mes het raakte, zeker worden doorsneden.

Dan zou de bom vallen en daar Raffles bemerkte, dat er onderaan een zogenaamde slagpen aan was bevestigd, zou de helse machine ontploffen, zodra de pen met de vloer in aanraking kwam.

Wat dat betekende behoefde Raffles niet te raden. Niet alleen zou hij in stukken gescheurd en weggeslingerd worden, zodat men zelfs geen stukje meer van hem zou terugvinden, maar met hem zou tevens het hele huis ten gronde gaan en alle sporen van de misdadigers, als die aanwezig mochten zijn, uitwissen, zodat de politie hier niets meer zou vinden.

— Zet de wekker zo, dat hij over vijf minuten zijn werk doet, zei Sabatini tot markies Albergo, en verlaat daarna onmiddellijk het huis. Vooruit zet de gevangene voor de klok, dan kan hij van zijn laatste ogenblikken genieten.

Sabatini, die het langst bleef, zei tot de ten dode opgeschrevene Raffles:

— Je ziet, dat je eindelijk je meester hebt gevonden. Aangename reis naar de eeuwigheid.

Daarna verliet hij de kamer en sloot de deur.

Raffles herademde.

— Wat 'n stommelingen, mompelde hij voor zich heen, ze denken mij naar

de andere wereld te kunnen sturen, maar vergeten dat ik er ook nog ben. Aan het werk dus.

Hij schoof langzaam vooruit met de stoel, waarop men hem gebonden had.

Hij boog zich voorover, greep met zijn tanden de ring van de wekker en wierp deze achteruit op de vloer, waar hij kalm bleef doortikken.

Thans moest hij nog trachten zich te bevrijden. Hij dacht even na, glimlachte en liet zich het volgende ogenblik op de grond vallen.

Hij ging zo liggen, dat zijn rechterhand, die aan een der stoelpoten vastgebonden was, het scheermes kon beetpakken.

Na enkele ogenblikken had Raffles zich van zijn boeien bevrijd.

Hij rekte zich even uit, ging naar de deur en opende deze met een kleine loer, die hij in zijn vestzak had.

Snel verliet hij het huis door de tuindeur, want hij vermoedde, dat men het huis aan de voorzijde bewaakte.

Lenig sprong hij over de schuttingen der aangrenzende tuinen en eindelijk bereikte hij door een openstaand tuinpoortje de steeg, die achter de huizen liep en zo de straat.

Hij ging een winkel binnen en kocht voor het laatste geldstuk, dat hij had, sigaretten. Toen hoorde hij plotseling aan het eind van de straat een geweldige ontploffing.

Van alle kanten stroomden mensen toe en eindelijk kwam de brandweer en de politie.

Er viel niets meer te redden.

Raffles had een taxi genomen en reed naar zijn huis in de Cromwellstreet.

Brand wachtte in zenuwachtige spanning op hem en ontving hem met de woorden:

— Waar ben je zo lang gebleven?

— Dat zal ik je later wel vertellen. Maar eerst, amice, betaal de chauffeur, die voor de deur wacht, dan ga ik wat eten. Het wordt tijd.

Toen hij gedaan had kleedde Raffles zich zorgvuldig en zei tot Brand:

— Ga nu met mij mee en waarschuw ook Gaston en Henderson. Jullie gaan tot nader order in Hotel Cecil wonen.

Noem je daar James Bennet uit Manchester.

Ik kom je daar morgen bezoeken. Denk er vooral aan het hotel niet te verlaten voor ik je afhaal.

Raffles begaf zich nu naar het bekende, voornamelijk restaurant Monti, waar hij Miss Toni hoopte te zullen vinden.

Markies Albergó had deze plaats genoemd als zijn rendez-vous met haar. Raffles zag in een stil hoekje de dame met de dievenlantaarn, zoals hij haar noemde zitten, waar zij blijkbaar op iemand wachtte.

Met de vrijmoedigheid van een man van de wereld nam Raffles aan haar tafeltje plaats en vroeg:

— Madame, mag ik u uitnodigen hedenavond met mij te souperen?

— Neen, dat kan niet, antwoordde zij, ik wacht op een vriend.

— O, gij wacht zeker op markies Albergó...

— Hoe weet gij dat?

— Ik weet alles, ik ben gedachtenlezer, zei de Grote Onbekende. Als gij mij uw hand wilt geven, zal ik u uit de lijnen waarzeggen.

— Onzin, zei Miss Toni, dat is onmogelijk. Kunt gij mij zeggen, waar ik vanmiddag ben geweest? vroeg zij.

— Jawel, zei Raffles.

— Allright, zei Miss Toni, hem haar handen voorhoudend. Ga uw gang.

Lord Lister hield haar hand vast en keek er ogenschijnlijk zeer oplettend naar. Daarna sprak hij op zachte toon:

— Gij zijt heden bij dr Sabatini geweest.

Verschrikt keek Miss Toni hem aan en haar handen welke hij vasthield, begonnen te beven.

— Hoe kunt gij dat weten? vroeg zij met trillende lippen.

— Ik heb u immers gezegd dat ik gedachtenlezer ben, zei Raffles, die haar polsen bleef vasthouden, en nu zal ik nog méér vertellen. Ik weet, dat gij twee nachten geleden bij een zekere Mr Morton zijt geweest, een juwelier; gij hadt een dievenlantaarn bij u en waart bezig de winkel leeg te stelen. Bovendien kennen wij elkaar reeds uit New York. Gij heet niet Toni, maar Marietta, en men

zoekt u in New York wegens moord. Misschien herinnert gij u het lijk, dat in een vat werd gevonden. Het is jammer dat Petrosino dood is. Het zou hem genoeg doen, u eindelijk te leren kennen.

Met ogen vol ontzetting staarde de ontmaskerde naar de man tegenover haar; haar adem stokte en de zaal scheen met haar rond te draaien.

Zi wilde haar handen uit de zijne trekken, maar dat kon zij niet. Zij werden als door schroeven vastgehouden en plotseling haalde Raffles uit zijn zak een paar handboeien, die hij in een oogwenk om haar polsen deed dicht klappen.

— Volg mij nu, zonder veel opzien te wekken, naar het bureau van het restaurant, zei Raffles.

De Grote Onbekende deelde de gerant mee, dat hij een gevaarlijke misdadigster had moeten gevangen nemen en dat deze nu in het bureau moest worden opgesloten, tot politieagenten zouden zijn gekomen.

Daarna belde hij Scotland Yard op en liet zich met inspecteur Sullivan verbinden.

— Kom dadelijk naar het Italiaanse restaurant Monti in Oxfordstreet, om een daar in het bureau opgesloten Camorriste af te halen.

— Heb ik de eer met Raffles te spreken? vroeg Sullivan.

— Jawel, mijn waarde inspecteur, zei Raffles lachend, merk wel dat wij goede kennissen zijn. Verzuim vooral niet, om dadelijk te komen.

— Dadelijk, beloofde Sullivan.

De Grote Onbekende ging naar de zaal terug, om op markies Albergo te wachten.

Deze liep reeds zoekend langs de ta-

feltjes.

Raffles riep een kelner, gaf deze een goede fooi en zei:

— Deel die heer, die daar langs de tafeltjes loopt, mede, dat de dame, die hij zoekt, Miss Toni, naar dr. Sabatini is gegaan. Hij wordt verzocht, haar daar af te halen. Maar zeg niet, dat ik u dit opdroeg.

De kelner, die in dit restaurant aan dergelijke dingen wel gewend was, glimlachte en begaf zich naar markies Albergo.

De Grote Onbekende zag, dat deze eerst ongeloofig het hoofd schudde, doch daarna de zaal verliet.

Dadelijk volgde Raffles hem, want hij wilde weten, waar dr. Sabatini woonde en in een taxi volgde hij de auto van de markies.

Zonder te vermoeden, dat men hem volgde, verliet deze zijn auto in de nabijheid van de woning van Sabatini. Het laatste eindje ging hij te voet.

Ook Raffles was uitgestapt en als een schaduw sloop hij in de donkere straat de Italiaan na; een zegevierend lachje gleed over zijn gelaat, toen hij de markies de stoep treden van het huis van Dr Sabatini zag opgaan.

Dadelijk nadat Albergo was binnengegaan, haastte Raffles zich om het naambordje dat op de deur bevestigd was, te lezen.

— Zie zo, waarde vriend, jouw schuilplaats heb ik ontdekt, mompelde hij, en even onopgemerkt als hij gekomen was, verdween hij weer.

Intussen had inspecteur Sullivan met een zijner agenten Miss Toni afgehaald en naar Scotland Yard vervoerd.

Zij werd daar in een cel opgesloten.

HOOFDSTUK VII.

SABATINI ONTVANGT ZIJN VERDIENDE LOON

Sabatini was stom van verbazing,, toen markies Albergo bij hem binnentrad en naar Miss Toni vroeg.

— Ben je krankzinnig? vroeg hij. Miss Toni is niet hier. Ga terug naar

het restaurant en tracht van een kelner te weten te komen, wie hem die boodschap opdroeg. Breng mij het antwoord.

Toen Albergo het huis verliet, zag hij niet, dat een donkere gedaante, die in een

portiek stond, hem nakeek tot hij uit het gezicht was verdwenen.

Die gedaante was Raffles. Hij had zich voortreffelijk vermomd, door middel van een blond kneveltje en leek wel twintig jaar jonger.

Kort daarop verliet deze de portiek. Hij begaf zich naar een der nabijgelegen straten waar zijn auto op hem wachtte en liet zich naar de woning van Sabatini brengen.

Voor het huis aangekomen, gaf hij Henderson, die de auto bestuurde opdracht, te wachten en belde aan.

Toen de deur door een oud vrouwtje geopend werd, zei hij:

— Ik ben de magistraatbeambte Tyler en kom op aanbeveling van markies Albergo, die ik zoeven sprak. Ik zoek een dokter voor mijn doodzieke vrouw. Zeg de dokter, dat ik met een auto op hem wacht.

Er verliep enige tijd voor de vrouw hem kwam vertellen, dat dr. Sabatini te vermoed was om nog naar een patient te gaan.

— Ga nog eens terug, zei Raffles, en zeg de dokter, dat markies Albergo een goed vriend van mij is en mij bij de dokter aanbeveelt.

Hij gaf het mopperend oudje een fooi en deze ging weer naar haar meester terug.

Twee minuten later meldde zij:

— De dokter komt.

Raffles stond bij de auto te wachten.

— Dr. Sabatini? vroeg hij op beleefde toon, terwijl hij zijn hoed afnam.

Sabatini keek Raffles met scherpe blikken aan, maar bij het onzekere licht van de straatlantaarns kon hij hem niet nauwkeurig onderscheiden.

— Is uw vrouw ziek? vroeg hij bij het instappen.

— Ja, dokter, antwoordde Raffles, hem volgende, zij heeft hoge koorts, ijl en ik ben bang voor haar leven.

Henderson had van zijn meester gehoord, dat hij onmiddellijk naar het huis in de Cromwellstreet moest rijden, en trapte het gaspedaal neer.

— Kent gij markies Albergo? vroeg Sabatini. Gij zijt bij mij gekomen op zijn aanbeveling, nietwaar?

— Ja, antwoordde Raffles, ik ken hem zeer goed en hoop, hem eens deze dienst te kunnen vergelden. Hij noemde mij u als een zeer bekwaam geneesheer.

Raffles zag, dat Sabatini wantrouwend blikken door het raampje wierp.

— Het is een lange weg, die wij afleggen, zei deze. Zijn wij hier niet in de buurt van de Cromwellstreet? vroeg Sabatini toen de auto voor het huis van Raffles stopte.

— Neen, antwoordde deze, hier is Windsor Park.

— Die naam ken ik niet, zei Sabatini, maar ik verlaat mijn huis zelden, en ben niet goed in deze buurt van Londen bekend.

Zij verlieten snel de auto en Raffles opende het hek.

Sabatini bleef wantrouwig staan.

— Ik zie achter geen enkel venster licht branden, zei hij.

— Onze kamers liggen aan de achterkant, verzekerde Raffles hem, de deur met zijn sleutel openend. In de vestibule draaide hij de elektrische lichten aan.

— Mag ik u verzoeken deze trap op te gaan? vroeg Raffles.

Enige ogenblikken later stond Sabatini in de studeerkamer van Raffles en deze bood hem een fauteuil bij de haard aan.

— Gij moet mij een ogenblik verontschuldigen, zei hij tot Sabatini, ik zal mijn echtgenote van uw komst op de hoogte brengen.

Raffles verliet de kamer en Sabatini keek enigszins ongerust om zich heen. Op de schoorsteenmantel stond een nogal groot portret in een zilveren lijst. Hij stond op, om het nader te bekijken en zag nu een gelaat, dat hij meende te herkennen.

— Van wie was dat gelaat ook weer? vroeg hij zich zelf af.

Het koude angstzweet kwam op zijn voorhoofd.

Was dat niet het gelaat van Raffles?

Was hij hier in de woning van de meester-dief?

Hield men hem hier gevangen?

Tevergeefs trachtte hij zichzelf gerust te stellen met de gedachte, dat Raffles immers dood was.

Daar werd de deur der kamer geopend. Verschrikt wendde Dr. Sabatini het hoofd naar die richting en als versteend, met wijdgeopende mond en uitpuilende ogen, keek hij naar de legante, slanke gestalte van Raffles, die het valse blonde kneveltje en de blonde pruik afgelegd had.

Met een spottend lachje naderde hij. Hij hield een revolver in de rechterhand, in de linker een paar stalen boeien, zoals Scotland Yard die gebruikt.

Sabatini wilde om hulp roepen, maar angst en vrees snoerde zijn keel toe. Hij kon geen enkel geluid geven.

— Ziet gij dat is de kunst. Een kunst, waarvan ik aanhanger ben. Uw bedrijf, dokter, het mes en het halsafsnijden, is een ellendig en gemeen werkje. Daar houd ik mij niet mee op. Laat mij eerst even uw zakken inspecteren.

— Laat mij gaan, smeekte Sabatini, ik bied u een ruime beloning aan.

Die berit ik al, lachte Raffles, terwijl hij uit een der broekzakken van zijn broek diens s'cutelbos te voorschijn haalde, ik zal het geld van uw slachtoffers, dat gij in uw brandlast heb weggesloten aan enige weldadigheidsinstellingen schenken. En nu vaarwel. Ik zal een oel voor u bestellen bij Scotland Yard.

— Genade, kermde het opperhoofd der moordenaars.

Raffles verliet, zonder te antwoorden het vertrek.

Beneden in de vestibule draaide hij het elektrische licht uit, sloot de voordeur achter zich dicht en stapte in zijn auto.

— Terug, zei hij tot Henderson. Deze trapte het gaspedaal neer en met razende snelheid stooft de auto voort.

— Mijnheer is lang weggebleven, zei de oude huishewaarster tot hem, Markies Albergo wacht boven in de voorkamer.

Lord Lister, die precies de gewone manier van doen van Sabaratti nabootste, mompelde een paar onverstaanbare woorden in zijn baard en ging naar boven.

Hij had, bij het wachten op de dokter, nauwkeurig gadegeslagen hoe de iigging van diens kamers was. De verlichte vensters hadden het hem verraden.

Nu moest hij van Albergo zien af te komen.

Deze man was weliswaar ook een misdadiger, maar een tamelijk onbeduidend type, die zonder Sabatini niet veel te betekenen had. Hij was een willoos werktuig in diens handen en Raffles twijfel-

— Sabatini wilde om hulp roepen, maar angst en vrees snoerde zijn keel toe. Hij kon geen enkel geluid geven.

— Ziet gij dat is de kunst. Een kunst, waarvan ik aanhanger ben. Uw bedrijf, dokter, het mes en het halsafsnijden, is een ellendig en gemeen werkje. Daar houd ik mij niet mee op. Laat mij eerst even uw zakken inspecteren.

— Laat mij gaan, smeekte Sabatini, ik bied u een ruime beloning aan.

Die berit ik al, lachte Raffles, terwijl hij uit een der broekzakken van zijn broek diens s'cutelbos te voorschijn haalde, ik zal het geld van uw slachtoffers, dat gij in uw brandlast heb weggesloten aan enige weldadigheidsinstellingen schenken. En nu vaarwel. Ik zal een oel voor u bestellen bij Scotland Yard.

— Genade, kermde het opperhoofd der moordenaars.

Raffles verliet, zonder te antwoorden het vertrek.

Beneden in de vestibule draaide hij het elektrische licht uit, sloot de voordeur achter zich dicht en stapte in zijn auto.

— Terug, zei hij tot Henderson. Deze trapte het gaspedaal neer en met razende snelheid stooft de auto voort.

— Mijnheer is lang weggebleven, zei de oude huishewaarster tot hem, Markies Albergo wacht boven in de voorkamer.

Lord Lister, die precies de gewone manier van doen van Sabaratti nabootste, mompelde een paar onverstaanbare woorden in zijn baard en ging naar boven.

Hij had, bij het wachten op de dokter, nauwkeurig gadegeslagen hoe de iigging van diens kamers was. De verlichte vensters hadden het hem verraden.

Nu moest hij van Albergo zien af te komen.

Deze man was weliswaar ook een misdadiger, maar een tamelijk onbeduidend type, die zonder Sabatini niet veel te betekenen had. Hij was een willoos werktuig in diens handen en Raffles twijfel-

de er niet aan of ook deze man zou hij weldra kunnen laten arresteren.

Raffles begaf zich nu naar de kamer van Sabatini, waar de markies op hem wachtte.

Toen deze de vermeende dr Sabatini zag binnenkomen, riep hij uit:

— Meester, Miss Toni is gevangen genomen.

— Ik weet het, antwoordde Raffles.

— Wat moet ik doen? De kameraden wachten in het restaurant Umberto in Eastend op uw bevelen.

— Ik heb hier een sleutel, zei Raffles, zijn eigen huissleutel te voorschijn haulend, die past op het huis van Raffles in de Cromwellstreet. Neem morgenvroeg een wagen, een gesloten meubelwagen, en zorg ervoor, dat enigen der onzen zich als behangersknechts verkleden. In die wagen moet de brandkast en alle kostbaarheden van die speurhond worden geladen. Breng alles hierheen. Wij zullen de erfenis van die man in bezit nemen.

Zorg ervoor om tien uur daar te zijn. Ik zal eveneens komen. Wij kunnen ongestoord werken, er woont niemand meer in het huis. En laat mij nu rusten want ik ben vermoeid.

Albergo maakte een onderdanige buiging.

Zodra de markies was heengegaan, begaf Raffles zich naar de brandkast, waar hij zijn werk begon.

In de kast, welke hij zonder veel moeite kon openen, ontdekte hij een vermoegen van bijna twee miljoen pond sterling in allerlei papieren van waarde.

Hij vulde een grote koffer, die hij daar zag staan, met het geld en begon daarna de schrijftafel te doorzoeken.

Daar vond hij al dadelijk een keurig bijgehouden register, vermeldende de slachtoffers, die op bevel van Sabatini door de Zwarte Hand waren vermoord.

Maar, wat van nog veel groter belang was, de lijst der leden van de Zwarte Hand.

Dat was het, wat hij zocht.

Nu begaf hij zich naar de vestibule, waar de huisbewaarster op zijn bevelen scheen te wachten.

Hij riep naar de Italiaanse toe:

— Laat de chauffeur mij even helpen met mijn koffer.

Raffles liet Henderson in huis komen en deze moest de zo waardevolle koffer uit de studeerkamer naar de auto dragen.

Daarop volgde Raffles, die tot de huishoudster zei:

— Niemand mag weten, dat ik op reis ga. Ik ben morgenavond terug.

De oude huishoudster sloot de deur achter hem.

Raffles zei tot Henderson:

— Hotel Cecil, en reed weg met de miljoenen van de Camorra.

Brand was niet weinig verbaasd toen hij tegen drie uur in de nacht werd gewekt en Raffles zijn kamer binnentrad. Twee huisknechts volgden met de koffer.

— Daar ben ik, amice, zei Raffles glimlachend, nadat de knechts waren heengegaan, en ik breng de krijgskas van de Camorra mee. Het is de moeite waard, hoor.

Nu ga ik een sigaret roken en een kop thee drinken. En als ik dat gedaan heb, zal ik onze vriend Baxter opbellen en hem een mooi karweitje opdragen. Hij kan morgen ten uitvoer brengen, wat nog geen enkele ambtenaar van politie is gelukt: De Zwarte Hand onschadelijk maken.

Inspecteur Sullivan was aan de tele-riep. Deze herkende de stem en zei:

— Hallo, Lord Lister, is er vandaag nog meer te doen? Het is al vrij laat.

— Voor ons beroep de beste tijd, zei Raffles, de burgers slapen en slechts de dieven en detectives zijn wakker. Ik heb veel werk voor u. Gij kunt morgen om tien uur in mijn huis in de Cromwellstreet het opperhoofd van de Zwarte Hand geboeid in ontvangst nemen met een half dozijn van zijn trawanten.

Zij komen verkleed als behangers om mijn huis leeg te plunderen.

— Allright, antwoordde Sullivan, ik zal zorgen dat alles in orde is.

De volgende dag schreeuwden de krantenjongens luid het sensatiebericht uit, omtrent het laatste meesterstuk van Raffles tegen de Camorra, anders genaamd de Zwarte Hand.

Sabatini en een aantal zijner handlangers eindigden hun leven aan de galg.

Voordat Sabatini aan de galg hing, ontving hij van een onbekende afzender een krant, waarin met vette letters het volgende berichtje stond:

Raffles schenkt twee miljoen pond aan de weeshuizen van Londen. Een koninklijke gift.

— Ten koste van mij, mompelde Dr Sabatini. Mijn geld en mijn leven.

Raffles hield zich na dit avontuur enige tijd verborgen, omdat hij wel begreep, dat de politie, die altijd op hem loerde, zijn huis in het oog zou houden. Maar na een paar maanden, toen de aandacht der heren politiebeambten een weinig geluwd was, liet hij op een nacht zijn meubelen en kostbaarheden naar een ander huis overbrengen, om van daaruit zijn werkzaamheden als naar gewoonte voort te zetten.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

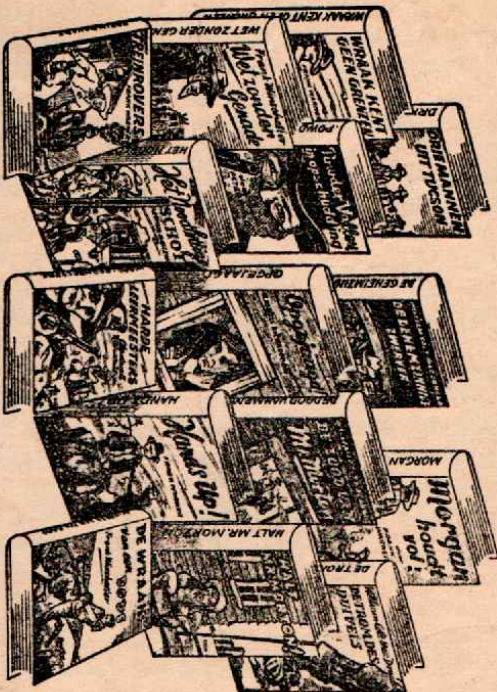
De alchimist

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5.- of meer met per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Noodlotige Schot door Arthur Markas
3. Harde Leermesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgesjaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Halt, Mr. Morton } William Colt MacDonald
11. Wrak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Markas
13. De geheimzinnige zwerger door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Dalveils door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevensstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzocht te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ * te heden overigemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourstkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____

L. L.

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007